

Lord  
genaamd  
De groote



Lister  
Raffles  
Onbekende.

No. 375

Amor en Mercurius.

95



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.  
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

# AMOR EN MERCURIUS.

## BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

## CIGARETTEN.

## BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303  
BUFFALO BILL „ 298  
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

### HOOFDSTUK I.

### Bij den kunsthandelaar.

In de Cromwellstreet, een der voornaamste zijstraten van de Oxfordstreet, bevindt zich, niet ver van laatstgenoemde straat verwijderd, een vrij-groote winkel, niet lang geleden gebouwd, en volgens de laatste eischen ingericht.

Het is de kunstzaak van den heer Jozua Drebbel.

Het scheen hem naar den vleeze te gaan, want hij had zich sedert eenigen tijd een prachtige, groote auto aan kunnen schaffen en zijn klantental had hij voortdurend zien toenemen.

De booze wereld zeide weliswaar, dat hij zijn begunstigers vooral zocht en ook vond, onder de zoogenaamde nieuwe rijken, maar van deze betichting trok de heer Drebbel zich al bitter weinig aan.

Hij was een man, die met zijn tijd medeging en hij verkocht, waarom het publiek vroeg, en voor de rest basta.

Hij had zich nimmer opgehouden met de bezwaarlijke en ondankbare taak, leiding te geven aan den smaak van het publiek en hij had daarentegen

een open oog voor de verandering der mode, op het gebied der schilderkunst, en voor de kansen, aan deze kunstrichting meer te verdienen dan aan gene.

Achtereenvolgens had de heer Drebbel zijn aandacht geschonken aan de naturalisten, aan de impressionisten, aan de realisten, aan de luministen, aan de futuristen en de cubisten en zelfs de roman-tisten, die toendertijd juist weder op den voorgrond traden.

Geen kunstrichting kon zoo buitensporig zijn, of de heer Drebbel had er zijn specimen van in voorraad, teneinde den komenden en den gaanden man te gerieven, die lust mocht gevoelen en karaktersterkte genoeg bezat, om de wanden van zijn kamer te vullen met de afschuwelijke producten van gedegeneerde verfknoeiers.

Het was op een morgen van een prachtige herfst-dag, toen er voor de deur van het fraaie winkel-huis, dat slechts een betrekkelijk klein raam aan de straat had, een groote blauw gelakte limousine stil hield.

Nauwelijks had een van de bedienden dit voertuig

gezien of hij snelde naar de deur om deze open te houden.

Want dit veel belovende jongemensch had de auto herkend, hij wist dat zij toebehoorde aan een van de rijkste en zonderlingste mannen van Londen, Lord William Aberdeen, die bij duizenden bekend was wegens zijn uitgestrekte bezittingen, en zijn menschlievendheid, die hem ieder jaar honderduizenden kostten.

Zijn Lordschap kwam nog al vaak den winkel van den heer Drebbel binnen, teneinde zich persoonlijk te vergewissen, of zich daar iets van zijn gading bevond.

En de kunsthedelaar kon er dan zijn gemak van nemen, en behoefde zich volstrekt geen moeite te geven, zijn waar aan te prijzen, want Lord Aberdeen schoof hem telkenmale met een flauw glimlachje ter zijde en vertrouwde liever op zijn eigen oordeel.

Menigmaal ging hij weder heen zooals hij gekomen was, maar toch kocht hij ook wel eens een of ander doek en betaalde den gevraagden prijs zonder ook maar een penny af te dingen.

De winkelbediende was reeds weer op het portier toegesnel en opende het buigend, zonder den reusachtigen chauffeur, die achter het stuurwiel zat, gelegenheid te geven, dit gebaar te verrichten.

Uit de auto stapte een man, eenvoudig en toch met verfijnden smaak gekleed en wiens leeftijd niet nauwkeurig was aan te geven.

Zijn haar was aan de slapen lichtelijk begonnen te grijzen maar daarentegen was zijn gang zoo veerkrachtig als van een jongeling, en zijn grijze oogen hadden een helderen glans.

Het gelaat toonde krachtige, seherpbesneden trekken die op groote wilskracht en ondernemingsgeest wezen, maar soms gleed er een uitdrukking van diepe zwaarmoedigheid over dat gelaat.

Lord Aberdeen knikte den winkelbediende even toe, sprak toen eenige woorden tot den reus achter het stuurwiel, en trad den kunsthedelaar binnen terwijl de auto weder wegreed.

Dadelijk kwam de heer Drebbel in persoon toelopen.

Hij was een klein mannetje van omstreeks 60 jaar, smal en gebogen van rug met een glimmenden kalen schedel, en het gezicht van een bejaarden Duitscher, waarin de zwarte oogjes slim fonkelden.

Handen wrijvend stond hij stil voor den voordeeligen

klant, die over hem heen keek naar den schilderijen, die aan de wanden waren opgehangen, of op den grond tegen den muur waren aangezet.

De groote, lange zaal werd uitstekend verlicht door een paar groote ramen, die op den tuin uitzagen, en door een lantaarn in het dak.

Lord Aberdeen wist echter, dat er zich nog meer tentoonstellingszalen in het huis bevonden, waar behalve schilderijen ook marmeren en bronzen beelden te zien waren.

Een gedeelte van een der wanden van de benedenzaal werd ingenomen door een monumentale kast met breede planken, waar de etsen zorgvuldig in groote portefeuilles werden bewaard.

Een breede en zeer lange tafel in het midden van het vertrek, waarvan het blad glimmend geboend was, diende om deze portefeuilles op te kunnen leggen.

Lord Aberdeen was langzaam op een der wanden toe getreden en begon de schilderijen die daar hingen met aandacht te beschouwen.

Drebbel begon ouder gewoonte hem op den voet te volgen, en hem verschillende doeken aan te prijzen.

Maar Lord Aberdeen wendde zich al om met de opmerking:

„Ik zou het mij zelf nooit vergeven hebben, waarde Drebbel, indien ik u al ware het slechts een seconde van uw kostbaren tijd afnam! Wat ik u bidden mag bemoei u niet met mij — wanneer ik iets goeds vind, zal ik u wel even laten roepen.”

Drebbel, hoewel een weinig in zijn wiek geschoten, wendde zich buigend af, onverdroten in zijn handen wrijvend.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd de winkeldeur langzaam geopend, en heel bescheiden trad er een jongemensch binnen met een zwaar pak onder den arm.

Hij kon ongeveer 25 jaar zijn en hij had een intelligent gelaat, waarin twee donkere oogen schitterden, maar dat zeker wel gevulder had kunnen zijn, de wangen waren ingevallen en bleek.

In dichte krullen hing zijn blauwzwart haar over het hooge voorhoofd.

De jonge man was uiterst eenvoudig gekleed, en toch maakte hij dadelijk een zeer goeden indruk, door zijn vrijmoedigen oogopslag en zijn slanke gestalte, door zijn geheele wijze van optreden, en

vooral door den warmen diepen klank van zijn stem, toen hij op beleefden toon vroeg:

„Zou ik een oogenblik met meneer Drebbe kunnen spreken?”

Lord Aberdeen wendde op het hooren van de stem nieuwsgierig het hoofd om, om den jongen man op te nemen.

Zijn Engelsch had een licht, maar volstrekt niet onaangenaam accent.

De winkelbediende nam den jongen man even vluchtig op en vroeg toen: „Wilt u meneer over zaken spreken?”

„Ja, ik wil hem een paar doeken toonen.”

„Uw naam, als ik verzoeken mag?”

„José Darragos.”

De winkelbediende begaf zich naar zijn patroon, die zich blijkbaar juist gereed had gemaakt, de expositiezaal te verlaten en wisselde eenige woorden met hem.

Onmiddellijk nam de heer Drebbe de houding aan van een man, wien men een dienst vraagt — en richtte zich zoo hoog mogelijk op, trok zijn wenkbrauwen in de hoogte en deed zijn best er zoo onverschillig mogelijk uit te zijn, terwijl hij zich naar den jongen man begaf, die het zware pak reeds op de lange tafel had gelegd en bezig was het touw te ontknopen, waarmede het was dichtgebonden.

Toen Drebbe vlak voor zijn bezoeker stond, klemde hij een enorme hoornen lorgnet op zijn neus en vroeg toen met een weinig wantrouwen in zijn stem:

„Is u schilder?”

„Ja meneer Drebbe.”

„Ik heb uw naam nog nooit gehoord!”

„Dat is niet zoo verwonderlijk mijnheer Drebbe,” hernam Darragos met een flauwen glimlach. „Ik heb nog nimmer geëxposeerd — wat natuurlijk niet wil zeggen dat ik er geen pogingen toe gedaan heb.”

„En nu komt u — — —?”

„Ik kom u een paar van mijn schilderijen toonen mijnheer, en ik hoop dat u ze in uw kunsthandel wilt exposeeren.”

De heer Drebbe trok een gezicht, alsof men hem een of ander schandelijk voorstel kwam doen, en hij poogde zijn wenkbrauwen nog hooger op te trekken.

Toen hij bemerkte, dat dit onmogelijk ging, liet hij ze als het ware met een plof weder zakken

en wierp Darragos een blik toe, alsof hij hem als zijn persoonlijke vijand beschouwde.

Toen bromde hij half binnensmonds:

„Ik heb het eigenlijk niet voorzien op nieuwelingen. Gij lijkt mij nog wel heel jong toe meneer, Darra — — — Flarra — — — Garra — — — hoe was het ook weer?”

„Darragos, mijnheer!” antwoordde de jonge schilder onverstoort, terwijl hij het grauwe papier behoedzaam opvouwde, waarin drie doeken gewikkeld waren geweest.

„Juist Darragos! Welnu meneer, ik moet u zeggen, dat ik een weinig huiverig ben om als bemiddelaar voor zulke jonge schilders op te treden. Ik wil u niet verhelen, dat gij, jonge schilders, den smaak van het hedendaagsche publiek slecht schijnt te kennen.

Men verlangt thans actie — begrijpt gij wel, levendige acties! Er moet iets gebeuren op de schilderijen. Een bokspartij — een gevecht tusschen matrozen — het uitgaan van een fabriek — — weet ik wat? Men heeft genoeg van stillevens, van portretten, en van al die flauwe, levenlooze rommel van voor den oorlog. Maar laat mij toch maar eens zien, wat gij daar bij u hebt, ik heb nog wel een paar minuten tijd.”

Lord Aberdeen was naderbij getreden, en keek belangstellend toe, toen Darragos het eerste doek uitrolde.

Het was een eenvoudige vrouwenfiguur, een zeer schoone naaktstudie, geschilderd door een man, die als weinig anderen de anatomie van het menschelijk lichaam kende.

De vrouw lag op een divan, waarop een wijnrood kleed was uitgespreid, half afgewend van den beschouwer, rustend op een elleboog, en scheen over den schouder heen te zien, met een half lachende, half verbaasde uitdrukking op het gelaat, alsof zij zoo-even in die houding verrast was.

Drebbe plaatste zich op een paar meter afstands van het doek, hetwelk Darragos met uitgestrekte hand vasthield, en het had weinig gescheeld of hij had een schreeuw van verontwaardiging gegeven.

„Wat is dat? Een naaktstudie?” riep hij uit, alsof hij zijn oogen niet kon gelooven. „Maar zijt gij dan waanzinnig, mijnheer? Durft gij in dezen tijd daar nog mee aankomen? Goede hemel dat schilderden Itiaan, Velasquez, Rubens, van Dijk, en

andere al lang doode schilders. Maar wie krijgt het nu in zijn hoofd om vrouwen op het doek te brengen, die niets aan hebben, letterlijk niets. Het is een schandaal — het is erger — het is een domheid! Bedenk toch dat gij met een Engelsch publiek te doen hebt, mijnheer! Geef die dame een behoorlijke japon aan misschien kan ik het voor u verkoopen. Misschien zeg ik — want — hm — men kan uit uw werk altijd weer den beginneling proeven. Dat oor — die voet — de linkerhand, die op de heup rust — die is — hm — hoe zal ik het zeggen — een weinig misteekend nietwaar?"

„Misteekend?" herhaalde Darragos langzaam. „Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat hoor ik voor het eerst! Tal van mijn vrienden hebben het doek al gezien en zij maakten verschillende opmerkingen, maar zeker niet die welke ik zoeven uit uw mond moest vernemen."

„Nu, pak dat maar weer in," hernam Drebbel koeltjes. „Laat de rest maar eens zien." Met een bitteren glimlach om de lippen rolde Darragos het doek weder op en toonde zijn tweede schilderij, een landschap.

Het was een geniaal geschilderd fantastisch landschap, onder jagende wolken een stuk van een rotsachtige kust waartegen de golven te pletter sloegen — een paar spichtige, door den storm neer gezwiepte boomen, — dat was alles.

Drebbel bekeek het doek als een geleerde, die zijn uiterste best doet een ingewikkeld Spijkerschrift te ontcijferen, en barstte toen eensklaps in een bulderend gelach uit, waarbij zijn hoornen lorgnet op den grond viel, die dadelijk door den gediensstigen winkelbediende werd opgeraapt.

„Dat koopt niemand," riep Drebbel, bulderlachend alsof hij de grootste grap verkondigde.

„Dat koopt niemand die een grijntje hersens heeft. Heelemaal uit den tijd, mijnheer! Zee, wolken, een paar boomen, een paar schepjes zand; stop het spoedig weg! En nog fantasie op den koop toe. Laat ik u zeggen mijnheer, dat we op dit oogenblik niets van fantasie willen weten! Realiteit mijnheer, fatsoenlijke realiteit, dat is je ware, daar zit geld aan."

„Dan vrees ik, mijnheer, dat ik u den aanblik van mijn derde doek maar liever moet besparen," hernam Darragos kortaf, terwijl hij zijn schilderij neerlegde, en maakte zich gereed de doeken weder in te pakken.

„Wat stelt het dan voor?" vroeg Drebbel.

„O! het is zeer fantastisch mijnheer, — een strijd tusschen Sytauren en Amazones."

Deze mededeeling scheen den heer Drebbel zoodanig aan te grijpen, dat hij zich op een stoel moest laten vallen, vanwaar hij den jongen schilder verschrikt aanstaarde.

„Sytauren? Amazones? In het jaar 1920 onzes Heeren? Mijnheer, stel u dadelijk onder behandeling van een psychiater. Als u op dezen weg voortgaat zult u geen droog brood verdienen."

„Laat eens zien," liet de stem van Lord Aberdeen zich hooren, die de beide andere doeken met de grootste aandacht beschouwd had.

Lord Aberdeen bekeek het met de grootste belangstelling.

Zijn kennerssoog had dadelijk gezien, dat de techniek van den jongen schilder nog eenige verbetering behoefde, maar de geheele opvatting van het doek, en vooral de heerlijke kleuren, troffen hem aanstonds.

Drebbel was naast hem komen staan, maar haalde dadelijk de schouders op en wendde zich af, alsof hij hiermede te kennen gaf, dat hij de onderhandeling als geëindigd beschouwde.

## HOOFDSTUK II.

**Hannibal Jellybird.**

Op hetzelfde oogenblik klonk buiten het doordringend geluid van een auto claxon.

Een verbazend groote automobiel, niet veel kleiner dan een verhuiswagen van behoorlijke afmeting, en kanariegeel gelakt, kwam aanstuiven en hield voor den kunsthandel stil.

De palfrenier, die naast den chauffeur was gezeten klom van zijn zetel en rukte het portier van den enormen wagen open.

Daaruit steeg een zeer zwaarlijvig man, in een lichtgrijs geruit pak en een groote panama op het hoofd, een wit vest, een witte slobkousen.

Hij had een gezond rood gelaat, en kleine, bruine oogen, die eenige moeite hadden over de dikke wangen heen te kijken.

Zoodra hij op het trottoir stond, stak hij de hand toe aan een bevallig jong meisje, geheel in het wit gekleed, en met een grooten wit filten hoed op, die haar voortreffelijk kleeedde.

Juist had de volijverige winkelbediende de deur opengerukt, en nu verschafte hij buigend toegang aan den zwaarlijvigen man, die een oogenblik later in den winkel stond.

Darragos had zijn versmade schilderijen, het pakpapier en het touw opgenomen en was achter in de zaal bezig zijn doeken in te pakken, zonder acht te geven op de nieuwe klanten.

Zelfbewust stevende de man in het grijs op Drebbel toe, die dadelijk een en al ijver was, en zeide met een stem, die uit den kelder scheen te komen:

„Mijn naam is Hannibal Jellybird, u zult wel van me gehoord hebben.”

„Jellybird — misschien van de beroemde Jellybird-Ale?” kwam de kunsthandelaar wiens kleine oogjes begonnen te schitteren.

„Dezelfde, meneer! Ik ben bierbrouwer — en daar schaam ik mij niet voor.”

„Dat zou ook zeer dwaas zijn, mijnheer Jellybird,” meende Drebbel te moeten opmerken. „Terecht zegt een Fransche spreuk: „Er zijn geen zotte beroepen, er zijn alleen maar zotte menschen.”

„Zoo is het mijnheer!” bevestigde de bierbrouwer goedmoedig. „Ik weet wel niet wat het beteekent, maar zoo is het! En nu kom ik eens hier om een paar mooie schilderijen te koopen, vooral niet te klein. Ze mogen gerust een paar meter lang zijn — het is voor de vestibule, begrijpt u? Het geld komt er niet op aan.”

Het jonge meisje in 't wit was snel op den corpulenten man toegetreden en trok hem nu aan zijn jas en fluisterde hem op bestraffenden toon toe:

„Maar papa!”

„Wat is er kind?” zoo wendde hij zich tot zijn dochter. „Heb ik weer iets miszegd? Ik begrijp die meisjes van tegenwoordig niet. Het is toch geen schande als je de pitten hebt?”

„Integendeel, mijnheer Jellybird,” haastte Drebbel zich, den nieuwen klant gerust te stellen. „De logica gebiedt ons, veel eerder het tegendeel aan te nemen.”

„Zie je wel!” riep Jellybird met daverenden lach uit. „Ik wist wel dat ik het bij het goede eind had. Ik zei dus mijnheer Drebbel, dat het er heelemaal niets op aan komt wat het kost. Als je me maar geen kleine prulletjes in mijn handen duwt, want daar maal ik niets om. Als ik een schilderij in mijn huis ophang, dan wil ik er ook niet naar behoeven te zoeken, maar dan moet je meteen kunnen zeggen: „Daar hangt een schilderij.”

„Er is veel voor uw opvatting te zeggen, mijn-

heer Jellybird!" riep mijnheer Drebbel vol geestdrift uit, die precies hetzelfde zou hebben gezegd, als zijn klant de voorkeur mocht gegeven hebben aan miniatuurtjes.

Reeds had Jellybird zich naar een van de wanden gewend, zonder in het minst acht te slaan op Lord Aberdeen, die glimlachend had toegeluisterd, en begon nu de daar opgehangen schilderijen aan een inspectie te onderwerpen.

Er scheen echter niet veel bij te zijn, dat hem beviel.

Telkens schudde hij afkeurend het hoofd en bromde:

„Daar snap ik geen jota van. Wat moet dat voorstellen? Wat een ongelukkig klein prentje, wat een leelijke lijst, wat glimt dat ding.”

Maar tenslotte had hij toch iets ontdekt, dat hem scheen te bevallen — het was een groot stilleven en daarop vormde een geweldige ham het hoofdmotief.

Met de handen in de zakken bleef Jellybird er een geruimen tijd voor stil staan, terwijl hij goedkeurend knikte.

Toen barstte hij uit:

„Dat ding moet ik hebben! Laat me dat thuis bezorgen, zie je, daar zit nou tenminste wat in!”

„U heeft gelijk, mijnheer Jellybird. Die ham is prachtig geteekend,” kwam Drebbel haastig, die den hemel dankte, dat hij eindelijk was afgeraakt van een schilderij, hetwelk hij reeds jarenlang onverkoopt had geacht.

Maar de bierbrouwer riep minachtend uit:

„Die ham? Naar die ham had ik nog niet eens gekeken. Wat kan mij die ham schelen. Maar kijk eens naar dat glas bier daarnaast — zie je — dat bier leeft, dat is best, belegen inlandsch bier. Zie je dat schuim wel? Neen, let nu eens op dat schuim. Je zoudt het er zoo van af scheppen. En daarnaast staat nog een volle flesch ale. Jammer dat je het merk niet kunt lezen.”

Hij wendde zich tot Drebbel, en vroeg:

„Heb je daar nog misschien een pendant van? Net zoo groot bedoel ik en dan met een biervat er op of zoo? Nee? Jammer! Nu, misschien weet je den naam nog wel van den knul, die dit geschilderd heeft. Dan moet hij er nog maar een tweede bij maken. Ik zie niet op een paar lapjes van honderd. Maar nu moet ik nog iets anders hebben, iets dat

dadelijk inslaat, begrijp je? Ik zie hier niet veel, om de waarheid te zeggen. Allemaal landschappen met koeien of van die rare tierlantijntjes, die ik niet snap. Van die funisten, of hoe noem je die lui. Heb je dan niets, niets in den winkel, dat ik gebruiken kan?”

Voordat Drebbel iets kon antwoordden, was Lord Aberdeen naderbij getreden, en zeide nu met een heldere, welluidende stem:

„Als ik ongevraagd mijn diensten mag aanbieden, dan zou ik mijnheer Jellybird wel willen aanraden een van die doeken te koopen, welke die heer daar ginds aan het inpakken is.”

Jellybird wendde zich eenigszins verrast tot den spreker en riep toen eensklaps uit:

„Maar wat drommel, dat is Lord Aberdeen, die vice-voorzitter van de Windsorclub, waarvan ik dezer dagen pas lid ben geworden. Neem mij niet kwalijk, dat ik u niet eerder heb opgemerkt.”

„Het heeft niets te beduiden, mijnheer,” hernam Lord Aberdeen met een fijn glimlachje.

„Maar wat zeydet gij zoeven, wie is die heer dan?”

„Een veelbelovend schilder, mijnheer Jellybird.”

„Gij hebt zijn doeken dus gezien en gij vindt ze goed?”

„Ik vind ze schitterend, mijnheer Jellybird.”

Hij wendde zich tot den schilder, die zich juist gereed maakte het pak weder dicht te snoeren, en riep:

„Zoudt gij eens hier willen komen, mijnheer Darragos.”

De jonge man wendde zich om en kwam naar de kleine groep toe.

Maar nauwelijks had het jonge meisje in het wit hem gezien, of zij slaakte een blijden kreet van verrassing en riep uit:

„Maar ik ken mijnheer heel goed.”

„Wat is dat nu Dolly? Ken je mijnheer.”

„Natuurlijk papa. Denkt u soms dat ik zoo spoedig het gezicht zal vergeten van een man, die mij het leven heeft gered?”

„Wat? Is dat dat jonge mensch, dat verleden Zondag — — —?” begon de bierbrouwer, terwijl hij Darragos aandachtig opnam.

„Ja, papa. Dit is de heer, die op de stoomboot was, waarmee onze wherry in aanvaring kwam, zoodat ons bootje omsloeg en wij allen in het water lagen.

En die toen niet gearzeld heeft, dadelijk over boord te springen, en drie van de meisjes te redden."

„Drie? Ik dacht dat jij het alleen was," hernam haar vader.

Dolly bloosde en stotterde:

„Dat van de twee anderen heb ik zeker vergeten te vertellen. Die gingen mij ook eigenlijk niet aan, niet waar?"

Hannibal Jellybird keek zijn dochter een oogenblik vragend aan, en barstte in daverend lachen uit.

„Hoor die grappenmaakster," riep hij. „De twee anderen gingen haar niet aan. Nu je hebt ook gelijk, alles welbeschouwd. Iedereen is zichzelf de naaste, en van het oogenblik af dat die jonge man jou het leven heeft gered, doet de rest er ook niet toe."

De bierbrouwer wendde zich nu voor de eerste maal tot den jongen schilder, die tamelijk bedremmeld zich een weinig op den achtergrond had gehouden, en eveneens een hooge kleur had gekregen.

Hij nam hem van het hoofd tot de voeten op en zijn onderzoek scheen hem nog al te bevredigen, want hij bromde iets in zich zelf en zeide toen:

„Kom eens voor het front, jonge man."

Darragos gehoorzaamde.

De bierbrouwer monsterde hem even nieuwsgierig en zeide toen goedkeurend:

„Dat is een kranig stuk werk van je geweest, jonge vriend. Maar hoe komt het, dat mijn dochter mij niet eerder verteld heeft, dat je haar uit het water van de Theems hebt opgehaald?"

„Maar hoe kon ik dat doen, papa?" riep Dolly pruilend uit. „Mijnheer maakte dadelijk dat hij weg kwam en hij heeft ons niet eens zijn naam willen opgeven. Hij zeide, dat dat er heelemaal niet op aankwam."

Jellybird fronste een oogenblik de lichtrose wenkbrauwen.

Toen zeide hij op brommenden toon:

„Ik geloof toch wel, dat het er een weinig op aan komt, of er een meisje verdrinkt, dat een bruidschat van een millioen pond sterling mee krijgt. Wat drommel, jonge man, het is toch geen baggatel, zou ik meenen. Hoe denk je daar zelf over?"

De jonge schilder had zich dienaangaande zeker nog geen meening gevormd. Want hij bleef zwijgend staan, met den blik naar den vloer gericht.

Lord Aberdeen, die hem aandachtig had aangekeken, zag dat hij een weinig verbleekt was.

Wat Dolly betreft, zij scheen de opmerking van haar vader maar half goed te keuren, en zeide bestraffend:

„Maar papa, hoe kunt u daar nu over spreken? Zoo iets zegt men toch niet?"

Weer barstte de bierbrouwer in een luiden lach uit.

„Maar als ik daar nog niet eens over spreken mag, kind, waarover mag ik het dan wel doen? Het is zeker geen schande, als er goed geld verdiend is. Hoe denkt Lord Aberdeen er over?"

Een flauwe glimlach plooidde de lippen van den gevraagde, toen hij ten antwoord gaf:

„Ik geloof niet, dat geld verdienen op zichzelf een bepaalde doodzonde is, mijnheer Jellybird. Wel echter heb ik vaak hooren verluiden, dat het niet tot den goeden toon behoort, als men te veel uitweidt over de wijze, waarop men zijn fortuin verworven heeft."

„Een zonderlinge opvatting," bromde Jellybird half binnensmonds. „Wat drommel ik heb er hard voor gewerkt. Ik heb toch per slot van rekening den oorlog niet gemaakt, die mij het geld letterlijk in den schoot wierp? Ik zeg u Mylord, er is nog nooit zooveel hier gedronken, als juist tijdens den oorlog. En er gingen duizenden en nog eens duizenden glazen naar het terrein van den strijd in Noord Frankrijk. Maar als je nu werkelijk gelooft, dat het niet tot den goeden toon behoort...."

„Dat geloof ik inderdaad niet, mijnheer Jellybird," hernam Lord Aberdeen glimlachend.

„Dan zal ik mijn best doen en niet meer er over spreken, doch iedereen mag weten, dat mijn dochter een millioen pond sterling mee krijgt. En laat ons nu eens over iets anders spreken. Gij zeidet mij zooeven, Mylord, dat dit jonge mensch iets moois bij zich had."

„Iets voortreffelijks, mijnheer," bevestigde zijne Lordschap.

„Kom er dan maar eens mee voor den dag, mijnheer.... mijnheer.... hoe is uw naam?"

„Ik heet José Darragos, mijnheer," antwoordde de jonge schilder, op wiens gelaat nu weder een blos van opwinding was te zien en van hoopvolle verwachting.

„U is zeker geen Engelschman?" vroeg de bierbrouwer, terwijl hij even keek naar de zwarte lokken en den zuidelijken gloed in de oogen van den jongen man.



„Ik ben een Portugees, mijnheer. Ik heb aan de zijde van uw landgenooten meegestreden in den oorlog en ik ben in Engeland gebleven, omdat niets mij meer naar mijn eigen land trok, waar mijn beide ouders omstreeks tien jaren geleden kort na elkaar gestorven zijn.”

„Erg belangwekkend,” zeide Jellybird, ofschoon het hem in den grond volstrekt niet kon schelen. Hij kwam hier om schilderijen te koopen, en het liet hem tamelijk onverschillig van wien hij ze kocht.

Darragos had intusschen zijn doeken gehaald en begon het pak opnieuw los te maken.

Dolly keek vol aandacht en met groote belangstelling toe, terwijl zij nu en dan een schuwen blik wierp op den jongen Portugeeschen kunstschilder.

Darragos had de doeken ontrold, waarop de vrouwenfiguur stond afgebeeld, en hield dat op eenigen afstand aan Jellybird voor.

Deze keek er door zijn half dichtgeknepen oogen naar, sperde ze toen plotseling zoover hij kon open, en barstte uit:

„Wilt u dat ik dat in mijn salon hang, mijnheer, dat kunt u toch niet meenen.”

„Dat heb ik dadelijk gezegd,” merkte Jozua Drebbel op, die naderbij was gekomen, en er niet bijzonder op gesteld was, dat zijn nieuwe klant, een man die zijn dochter een bruidschat van een millioen meegaf, zijn schilderijen niet bij hem, maar bij den pasbeginnenden jongen man kocht en nog wel een vreemdeling.

Maar nu liet de heldere stem van Lord Aberdeen zich hooren, die sprak:

„Ik verzeker u, mijnheer Jellybird, dat de vrouwenfiguur geniaal geschilderd is.”

„Luister eens, Mylord,” begon de bierbrouwer op gewichtigen toon. „Ik gevoel bijzonder veel voor uw kennis, voor uw gezicht op het gebied van kunst, maar per slot van rekening moet ik zelf in mijn huis wonen en niet u. Al mijn kennissen zijn fatsoenlijke lui en wat zouden zij er wel niet van zeggen, als zij in mijn salon zoo een... zoo een... hoe zal ik het noemen, zoo'n rare juffrouw aantreffen. Neen werkelijk, dat gaat niet.”

Hij wendde zich plotseling tot Darragos en vroeg op half gedempten toon:

„Hoor eens hier, jonge man. Kun je dat meisje, of wat het is, niet behoorlijk aankleeden. Ik heb er

met plezier een paar pond extra voor over. Zoo duur zal de verf toch wel niet zijn.”

De jonge Portugees had moeite het minachtend lachje te verbergen, dat om zijn lippen was verschenen, maar hij antwoordde toch op hoffelijken toon:

„Het spijt mij, mijnheer Jellybird, het meisje, of wat het dan is, blijft zooals ik haar geschilderd heb.”

Dolly wilde haastig tusschenbeide komen, misschien den jongen man wel verzoeken op zijn besluit terug te komen, maar een blik op zijn vastberaden gelaat deed haar zwijgen.

Haar vader echter riep met luide stem:

„Dan kan ik het niet nemen, jonge vriend, het spijt mij waarachtig voor je, maar dan kan ik het niet nemen. Laat de rest maar eens kijken.”

Darragos nam het landschap uit het pak, ontrolde het en hield het zwijgend op eenigen afstand van Jellybird vast.

De bierbrouwer keek er eenigen tijd naar, met zijn dikke roode vuisten in de zijde gesteund en begon toen zwijgend het hoofd te schudden.

„Bevalt het u niet, mijnheer Jellybird?” vroeg Lord Aberdeen glimlachend.

„Ik zou beter kunnen zeggen, of het mij bevalt of niet, Mylord, als ik wist wat het eigenlijk moest voorstellen,” antwoordde de bierbrouwer, nog altijd met het hoofd schuddend.

Zonder een enkel woord te zeggen, rolde de jonge Portugees het doek weder op en begon het pak dicht te maken.

In een oogwenk was Dolly aan zijn zijde en fluissterde hem haastig eenige woorden toe, die blijkbaar van zeer aangename aard waren want er verscheen een blos van vreugde op de wangen van den jongen man.

Maar Jellybird scheen toch te gevoelen, dat hij wel iets goed te maken had aan den man, die zijn eenig kind het leven had gered, een kind, terwaarde van een millioen pond sterling.

Hij trad dus weder op Darragos toe, legde zijn zware hand op zijn schouder en zeide op jovialen toon:

„Wat je mij daar hebt laten zien, wel ik geloof, dat het niet zoo kwaad was, zie je, maar — — — het was een beetje — — — hoe zal ik zeggen, een beetje petiterig. Heb je niets grooters bij je, iets dat een

beetje in het oog springt, dat wat vult? Ik houd nu eenmaal niet van de lapjes linnen en als ik er voor betaal, dan wil ik ook een flink stuk in mijn kamer hebben. Wat denkt u er van Mylord?" zoo wendde hij zich weder tot den filantroop, die zich een weinig had terug getrokken en zwijsend het kleine groepje gade sloeg.

„Als u aan mijn meening iets gelegen is, mijnheer Jellybird, dan wil ik u wel zeggen, dat volgens de meest gangbare meening, de kunstwaarde van een schilderij niet wordt afgemeten naar de oppervlakte in centimeters, die het beslaat en, terecht zou ik zeggen.”

De bierbrouwer krabde zich achter het oor en deed blijkbaar de grootste moeite om deze nieuwe, en voor hem geheel vreemde stelling, te verwerken.

Hij scheen daar echter niet in te slagen en daarom wendde hij zich weder tot den jongen schilder en zeide:

„Wat Mylord daar zegt, zal wel waar zijn. Want ik heb al eens beweerd, dat ik hem zeer hoog acht. Hij is een knappe en geleerde bol — maar ieder zijn meug, ik houd het nu eenmaal meer met de flink groote stukken. Hebt u niets van dien aard?”

De jonge Portugees scheen even te aarzelen, maar een blik op het gelaat van het jonge meisje scheen hem reden te geven om te antwoorden:

„In mijn atelier heb ik nog een paar doeken van ongeveer anderhalve vierkante meter, mijnheer. Is u dat voldoende?”

„Dat lijkt er tenminste al wat op, als er nog een flinke vergulde lijst omheen komt. Wat stellen ze voor?”

„Het afscheid van Hector en Andromache en de strijd tusschen Achilles en Perycles onder de muren van Troje.”

„Nooit van de lui gehoord,” bromde de bierbrouwer voor zich uit. „Zeker beroepsboksers.”

„Pardon, mijnheer Jellybird, zij streeden wel met elkaar maar niet met lederen handschoenen. Ze zijn trouwens al vierduizend jaar dood.”

„Sakkerloot, wat een tijd,” riep Jellybird.

Hij scheen nog een oogenblik in twijfel te staan, maar toen riep hij uit op denzelfden beschermenden toon:

„Breng die dingetjes dan maar eens bij mij, dan kan ik zien wat het is. Kun je morgen komen?”

„Tot mij spijt niet voor over een week, mijnheer.”

„O, ik begrijp het al, de verf is zeker nog niet droog, nietwaar? Dus laten wij dat dan maar voor afgesproken houden.”

Hij wendde zich weder tot Lord Aberdeen om afscheid van hem te nemen, toen hem plotseling iets scheen in te vallen.

Hij nam Darragos bij den arm en vroeg op gedempten toon:

„Ziet u kans om een portret van iemand te schilderen?”

„Dat zou ik wel denken, mijnheer,” antwoordde de jonge schilder.

„Luister dan eens. Over een paar weken is mijn dochter jarig en ik wilde haar een portret van mij cadeaux geven. Ziet u kans om mij uit te schilderen?”

„Dan zal ik heel hard moeten werken, mijnheer,” antwoordde de jonge man met een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

„Het zou desnoods bij mij thuis kunnen gebeuren, maar als het vlugger gaat wanneer het in uw atelier gebeurt, dan ben ik tot uw dienst. Natuurlijk mag mijn dochter er niets van weten. Komt u dus bij mij thuis werken? Dan heet het dat u een of andere reparatie komt doen aan een stuk werk. Ik wil u niet verbergen dat ik de opdracht oorspronkelijk aan een schilder van naam had willen geven, maar het valt toch niet weg te cijferen, dat u mijn dochter uit het water hebt gehaald. Ik zeg maar, voor wat hoort wat en u zult zien, dat u niet met een ondankbare te doen hebt. Kunt u morgen al komen?”

„Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer,” antwoordde Darragos met een lichte buiging. Een buiging, zonder eenige pluimstrijkerij, of laffe onderdanigheid, die Lord Aberdeen nog meer voor dien jongen talentvollen maar nog miskenden schilder innam.

Een paar minuten later was de bierbrouwer met zijn bevallige dochter verdwenen, en de laatste had afscheid van Darragos genomen met een handdrukje, dat hem klaarblijkelijk voor vele onaangenaamheden schadeloos stelde, welke hij in den kunsthandel van den heer Jozua Drebbel had ondervonden.

Toen echter de jonge schilder op zijn beurt den winkel had willen verlaten, hield Lord Aberdeen hem staande en vroeg hem op zachten toon:

„Wat vraagt gij voor het landschap met de boomen?”

„Mylord — — — ik — — — ik, weet waarlijk niet — — —” stamelde Darragos. „Om u de gulle waarheid te zeggen, had ik er geen bepaalde som voor vastgesteld. Ik heb reeds zooveel teleurstellingen gekend. Ik heb reeds die doeken bij verschillende kunsthandels laten zien en overal zei men mij ongeveer hetzelfde als die kaalhoofdige ezel van zoeven.”

„Vindt gij twee honderd pond voldoende?”

„Twee honderd pond?” herhaalde de jonge Portu-

gees, terwijl hij van blijdschap en ontroering verbleekte. „Wilt gij zeggen dat gij voor dien prijs het doek wilt koopen?”

„Dat wil ik. Ik vind het een zeer opmerkelijk doek. Hier hebt ge mijn adres. Over twee uren ben ik thuis. Ik hoop, dat gij mij dan het verkochte doek persoonlijk wilt komen brengen, wanneer het niet te veel moeite is, en breng dan tevens eenige van uw laatste schetsen mee. Uw werk verdient wel, dat men er zich mee bezig houdt.”

Wie eenmaal het merk cigarettens  
**Dubec 3** rookt, vraagt gen ander.

### HOOFDSTUK III.

#### Het bezoek.

Zoodra Lord Aberdeen de huisdeur achter zich had gesloten van het fraaie heerenhuis in de Regentstreet, trad hem een jonge man tegemoet met een rond, blozend gelaat, dikke blonde lokken en de mooiste blauwe oogen, die men zich kan voorstellen.

„Blij dat je er bent, Edward!” zeide hij op zachten toon, terwijl hij den ander de hand toestak. „Ik heb een paar moeilijkheden met een sleutel, het slot is zeer ingewikkeld, en het namaken is niet zoo gemakkelijk gegaan, als ik het mij aanvankelijk voorstelde. Je bent laat, nietwaar?”

„Het is waar, Charly, dat ik mij opgehouden heb, maar ik heb er geen spijt van! Laten wij naar de rookkamer gaan, dan kan ik het je op mijn gemak vertellen.”

„Maar de sleutel dan?” vroeg de jonge man.

„Laat den sleutel voorloopig maar rusten, dat heeft geen haast! De bank van Thomson loopt niet weg! Ik heb nu eerst een andere daad op het oog, die nog heel wat meer kan opbrengen!”

De man, die deze zonderlinge woorden gesproken had, die inderdaad wel eigenaardig klonken uit den mond van dezen Lord, was John Raffles, en hij die ze aanhoorde was zijn trouwe en onafscheidelijke vriend Charly Brand, die het meerendeel zijner gevaarlijke avonturen had medebeleefd, wellicht de eenige man, die een blik had kunnen slaan in het ware karakter van den Gentleman-Inbreker, die dit fraaie huis bewoonde onder den naam van Lord Aberdeen.

Ja, het was de man geweest, die de Londensche politie handen vol werk gaf, op wiens aanhouding reeds jaren een premie was uitgelooft van duizend pond sterling, die den jongen Jose Darragos bij zich had ontboden! Raffles had de beide armen om de schouders van zijn jongen vriend geslagen toen zij beiden door de vestibule gingen, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de rookkamer bevond, een in Arabischen stijl gemeubeld vertrek, met een ruime erker, die uitzicht gaf op den tuin, welke op dit oogenblik in gouden herfstidos praalde.

Zoodra de twee vrienden hadden plaats genomen in een gemakkelijken met zijden kussens bekleeden stoel en een cigaret hadden opgestoken begon Raffles Charly mede te deelen, wie hij zoeven ontmoet had.

Toen hij gereed was, vroeg Charly, die aandachtig toe geluisterd had:

„En schildert die jonge Portugees werkelijk zoo verdienstelijk?”

„Luister eens, mijn waarde! Ik steun menigmaal jonge kunstenaars, maar ik overdrijf het niet! Ik ben niet zoo dwaas om geld te verspillen aan lieden die het nooit verder zullen brengen dan het verven van een tafel of op zijn best het schilderen van letters op een winkelpui en ik geloof dat ik daar heel goed aan doe, want anders zou ik knoeiers maar stijven in het kwaad! Zeker, wat Darragos schildert dat is vreemd, het is fantastisch, het is zeker nog nooit zoo gezien — het doet een weinig denken aan van Gogh — in ieder geval vertoont het de kiemen van ware genialiteit en daarom heb ik een van zijn doeken gekocht, waarmee ik twee vliegen in een klap sla. Ik verrijk mijn verzameling met een schoon stuk, en ik geef den jongen man moed om verder te gaan op den ingeslagen weg!”

„Het is wel eigenaardig, dat je in den kunsthandel van onzen vriend Drebbel dien verschrikkelijken Jellybird ontmoette!”

„Ken je hem?”

„Maar mijn beste Edward — heel Londen kent hem immers! Het is onmogelijk om hem niet te kennen! Zijn reusachtige kanariegele auto, zeker een tachtig paards wagen, als het ten minste geen honderd zijn, is in de heele stad bekend, zonder overdrijving. Hij heeft een loge in bijna alle opera-gebouwen, ofschoon hij evenveel verstand heeft van muziek als een koe van het koorddansen, en hij

houdt er twee racejachten op na, hij heeft een stal met renpaarden, die de koning hem zou kunnen benijden, en waaruit twee paarden hem reeds hooge prijzen hebben laten verdienen, hij slaat geen enkel Derby over noch een Grand Prix, noch een wedstrijd in de Hoppegarten, hij strooit met zijn geld op iedere fancy-fair en er is maar een ding dat hem ontbreekt!”

„En dat is?”

„Hij zou zoo dolgraag in aanraking komen met den adel!”

„O! Wat dat betreft zal er misschien spoediger aan zijn hartewensch worden voldaan, dan hij verwacht, al is het dan misschien op eenigszins andere wijze dan hij zich had voorgesteld!” zeide Raffles op eigenaardigen toon.

„Wat meen je?” vroeg Charly, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek.

„Wel — met mij zal hij in aanraking komen! Met John Raffles — met Lord Edward Lister! Je zult toch onmogelijk kunnen ontkennen, dat geen man zich zoo goed leent als hij, om als object te dienen bij de kunstbewerking, welke de politie, die altijd leelijke woorden gebruikt, met den naam van inbraak bestempeld heeft!”

Charly liet een zacht gefluit hooren, en zeide, na even te hebben nagedacht:

„Ik zeg niet dat het wild de moeite niet loont, maar ik vraag mij zelf af of het wel zoo gemakkelijk zal zijn, in zijn huis binnen te dringen.”

„Ken je zijn huis?”

„Ja, ik weet wel waar het is! Ik ben er eenige malen langs gereden met mijn motorrijwiel.”

„Heelemaal toevallig?” vroeg Raffles met een tinteling in zijn staalgrijze oogen.

„Ik verzekeer je dat het louter toeval was,” antwoordde Charly haastig. „Maar ik heb toch niet nage-laten, instinctmatig de plek eens op te nemen, waar het huis van dien rijkard zich bevindt.”

„Je gebruikt daar een woordkeuze, die in de verté aan vestingbouw herinnert,” kwam Raffles glimlachend. „Zoo erg zal het wel niet zijn.”

„Nu zijn huis heeft toch wel een weinig van een vesting weg, het is uit hardsteen opgetrokken en uit graniet. Marmer en andere edele steensoorten zijn er niet aan gespaard. Het ligt in Cromwell Street, dicht bij Soho Square, het is splinternieuw opzettelijk voor hem gebouwd, het moet bijna een millioen

pond sterling gekost hebben en het is ingericht met een weelde, die iemand het hart in het lichaam doet omdraaien!"

Raffles wendde Charly haastig zijn scherpteekend gelaat toe.

„Hoe weet je dat?" vroeg hij. „Ben je er geweest?"

„Nee, ik ben er zelf niet geweest!" antwoordde de jonge man. „Ik heb het gehoord van een van de leden van de Windsor-Club, van den jonge Brain, hij heeft er een paar maal een bezoek gebracht en hij raakte niet uitgepraat over de barbaarsche weelde, zooals hij dat noemde, die er in het huishouden van den bierbrouwer heerschte. De man schijnt geen grijntje smaak te hebben en ik heb mij laten vertellen — ik durf echter niet instaan voor de waarheid, dat men de grootste moeite van de wereld heeft gehad om hem te beletten om de prachtige copieën van marmeren beelden, uit het Louvre afkomstig, te laten vergulden, omdat hij het wit van het marmer zoo dood-sche kleur vond!"

„Dat verwondert mij niets van dien man!" hernam Raffles schouderophalend. „Reeds in den kunsthandel van den heer Drebbel heb ik de opmerking kunnen maken, dat onze vriend Jellybird zeer rijk is, maar dat zijn kunstzin helaas geen gelijken tred heeft gehouden met de toename van zijn vermogen. Hij heeft namelijk den jongen Darragos, van wien ik je zooveen verhaalde, verzocht om met een paar doeken bij hem te komen — maar zij moesten vooral flink groot zijn."

Charly barstte in lachen uit en vroeg toen:

„Is zijn dochter van hetze fde kaliber?"

„Nee, gelukkig! Vermoedelijk heeft hij het jonge meisje naar een kostschool gezonden, en daar zal zij wel gehoord hebben, de schilderijen anders te beoordeelen dan naar de grootte. Ik kreeg den indruk dat zij alles behalve gesticht was over de opmerking die haar vader ten beste gaf. Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik meen te hebben gezien, dat de bevallige Dolly voor den jongen man, die haar het leven redde, zelfs nog meer belangstelling koestert dan hij rechtens zou kunnen eischen!"

„En hij?"

„Wel ik geloof, dat hij dat lieve kind zeer graag mag lijden — maar hij is een trotsch sinjeur en het zou mij volstrekt niet verwonderen als haar rijkdom hem afschrikte, trouwens — als ik het karakter van onzen vriend den bierbrouwer in dien korten

tijd goed doorzien heb, dan geloof ik wel te mogen zeggen, dat hij er geen oogenblik aan zou denken zijn dochter te geven aan iemand, die nog pas op den ondersten trap van de ladder naar den roem staat, en die het volgens hem wel nooit verder zal brengen dan een talentvol huisschilder!"

„Dan loopen wij dus kans, nog een soort van familiedrama bij te wonen," zeide Charly lachend. „Ik ken het jonge meisje vluchtig, door haar wel eens op het tennisveld te hebben ontmoet, en ik meen te kunnen verzekeren, dat zij zich niet zonder verzet zal neerleggen bij een besluit van haar vader, dat niet met haar eigen wenschen strookt."

„En de vader lijkt mij een koppige oude ezel toe!" hernam Raffles overtuigd. „Een man die zoo trotsch is op zijn geld, als een pas geridderde op zijn linten en die vast overtuigd is dat hij zich persoonlijk jegens zijn land verdienstelijk heeft gemaakt, door tijdens den oorlog eenige millioenen te verdienen. Ik weet niet wat het is, Charly, maar een zeker voorgevoel zegt me, dat mijn rol in deze geschiedenis nog niet is uitgespeeld."

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd over het onderwerp doorpraten en vervolgens begaf Charly zich weder aan zijn werk, hetwelk voor het oogenblik hierin bestond, dat hij in een geweldig dik register knipsels uit verschillende voorname bladen uit de meeste Europeesche hoofdsteden plakte en dan achter in dat dikke boek in het kort den inhoud vermeldde.

Het was een lastig werkje, dat veel aandacht vereischte en vooral veel geduld. Maar Charly mocht zich gelukkig achten, dat beide eigenschappen in ruime mate zijn deel waren.

Ongeveer anderhalf uur later kondigde de grijze dienaar van Lord Aberdeen, de oude Gaston, het bezoek aan van José Darragos.

De jonge man had zich ditmaal de weelde van een huurauto veroorloofd, en dat mocht ook wel, want behalve het door Raffles gekochte doek, had hij nog een lijvige en zeer zware portefeuille bij zich.

Hij werd in de met verfijnden smaak gemeubelde ontvangkamer gelaten, waar Raffles hem een oogenblik later begroette.

„Het doet mij genoegen, mijnheer Darragos, dat gij aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven en hier gekomen zijt, om mij persoonlijk uw werk te komen

brengen," begon Raffles. „En wees nu zoo goed en toon mij eens wat van den inhoud van uw portefeuille."

De jonge Portugees maakte de banden los, waarmede de portefeuille was toegebonden en begon Raffles zijn schetsen te toonen.

Deze met zijn geoeffenden smaak zag aanstonds dat er vrij wat bij was, hetwelk den beginner verried, die zich zijn weg nog zocht, maar daarnevens waren er eenige schijnbaar onbeteekenende krabbels, die onmiskenbaar van een talent getuigden, dat bezig is zich uit de windsels los te maken en de vleugels uit te slaan, om misschien de hoogste trappen van den roem te bereiken.

Raffles legde eenige van de schetsen terzijde en toen hij de geheele portefeuille had doorgezien, vouwde hij de witte gespierde handen om de knieën, keek Darragos een oogenblik onderzoekend aan en begon toen:

„Ik geloof, mijnheer, dat gij er niet de man naar zijt, om u spoedig te laten beïnvloeden en dat is maar heel goed ook. Als gij uw eigen weg volgt, en u daarvan niet laat afleiden door zoogenaamd welwillende critici, dan zult gij het ver brengen. Ik ben overtuigd, dat gij de waarheid kunt vernemen, en daarom voeg ik er aan toe, dat uw techniek nog geenszins volmaakt is, en dat gij ernstig zult moeten blijven door studeeren. Ik zeg u dit niet om u te ontmoedigen, en ik geloof ook niet dat gij spoedig het hoofd laat zakken. Ik zeg het slechts om u aan te sporen, den ingeslagen weg met moed te blijven volgen, dan ben ik er zeker van, dat gij over eenige jaren met den grootsten lof genoemd zult worden onder de eerste schilders van het land, tenminste wanneer gij dan nog niet naar uw eigen land terug gekeerd zijt."

„Ik dank u voor uw welwillende woorden, Mylord," zeide Darragos, op wiens fijn besneden gelaat een donkere blos van genoegen was verschenen. „Wat uw laatste opmerking betreft, ik heb voorloopig volstrekt geen reden om naar mijn land terug te keeren. Integendeel, ik wil niets liever dan te Londen blijven, om hier te studeeren en te werken. De Engelsche hoofdstad heeft altijd een zeer groote aantrekkingskracht op mij uitgeoefend. Er zijn hier zooveel onvergelykelijke motieven. Ik denk hierbij aan de Tower bridge, aan de haven, aan de schoone plekjes aan de Theems, aan de prachtige parlamentsgebouwen,

aan den Westminster Abdij, en aan zooveel andere prachtige onderwerpen."

„En zijn dat de eenige redenen die u hier houden, mijnheer Darragos?" vroeg Raffles, terwijl hij den jongen man een weinig spottend aankeek.

Darragos antwoordde niet, maar hij werd nog rooder in het gelaat en begon met een door niets gemotiveerde haast zijn schetsen weder in te pakken.

Maar dit zwijgen was welsprekend genoeg en Raffles vroeg dan ook niet verder.

Maar toen Darragos de hand uitstreckte naar de schetsen welke hij terzijde had gelegd, riep Raffles uit:

„Wacht wat, die schetsen behoud ik, tenminste, wanneer gij er niet bepaald op gesteld zijt, ze om de een of andere reden te behouden. Deze eene stelt namelijk een jonge dame voor, wier gelaat ik mij meen te herinneren. Ik moet haar nog niet lang geleden hebben gezien. Wacht eens, nu valt het mij al te binnen, het is miss Dolly Jellybird, nietwaar?"

Jose Darragos stond half afgewend en in die houding knikte hij bevestigend zonder op te zien.

„Dat hebt ge zeker uit het hoofd geteekend?" vroeg Raffles glimlachend, zonder schijnbaar acht te geven op de verwarring van den jongen schilder.

„Ja, Mylord."

„Dan moet ik u mijn compliment maken. Het is niet alleen buitengewoon gelijkend, zoo gelijkend alsof het origineel verscheidene malen voor model had gezeten, maar er zit leven in, en dat kan men van een groot aantal portretten helaas niet zeggen. Wilt ge mij dit portret verkoopen?"

Nu wendde de jonge schilder zich eindelijk om en zeide stotterend:

„Verschoon mij Mylord — gij zijt zeer goed voor mij geweest, ik weet maar al te wel, hoeveel ik u te danken heb, maar ik zou liever geen afstand doen van dit portret, ik heb er nog een, van iemand anders, en dat is geloof ik beter dan dit."

„Zoudt gij denken?" kwam Raffles glimlachend. „Maar als ik nu speciaal dit portret wilde hebben, als ik u vijfhonderd pond bood voor deze eenvoudige potloodkrabbel."

„Het doet mij leed, Mylord. Maar wezenlijk ik zou dit portret liever niet afstaan!"

Met een snel gebaar stak Raffles hem de schets toe, en klopte Darragos op den schouder, terwijl hij zeide:

„Onder deze omstandigheden is er natuurlijk

geen sprake van dat ik deze schets zou willen houden, mijn waarde Darragos. Hier hebt ge haar. Gij zult mij echter de opmerking ten goede moeten houden, dat gij er wel zeer op gesteld moet zijn, om een bedrag te weigeren, dat ongeveer tien maal te hoog is, maar wij zullen nu niet verder over de zaak spreken. Neem nu plaats als ik u verzoeken mag, dan zal ik even een cheque voor u uitschrijven."

Raffles haalde zijn chequeboekje te voorschijn en vulde snel een cheque in, welke hij den jongen man toestak.

Terwijl hij zijn vulpenhouder weg borg, begon hij weder.

„Zeg mij eens, heb ik u in den kunsthandel van Drebbel niet hooren zeggen, dat gij de volgende week met een paar doeken ten huize van Jellybird zoudt komen?"

„Zoo is het, Mylord."

„Mag ik die doeken niet eens komen zien in uw atelier?"

„Uw komst zal mij zeer aangenaam en een groote eer voor me zijn, Mylord," antwoordde Darragos met een kleur van blijdschap. „Maar tot mijn spijt kan ik u die twee schilderijen niet laten zien."

„Waarom niet, als ik vragen mag?"

„Omdat ze nog niet geschilderd zijn, Mylord."

Raffles liët een kort lachje hooren, en antwoordde:

„Gij zoudt dus in een week tijd twee zulke moeilijke onderwerpen moeten schilderen?"

„O, dat is zoo moeilijk niet van het oogenblik af, dat zij bestemd zijn voor den heer Hannibal Jellybird," antwoordde de jonge Portugees met een minachtend schouderophalen, maar terwijl zijn oogen ondeugend glansden. „Hij vroeg om groote schilderijen, ik wilde hem gaarne voldoen, en daarom heb ik hem die twee schilderijen toegezegd."

„Maar als hij ze nu weigert? Als hij ze niet naar zijn zin vindt?"

„Dan is er nog niet veel aan verloren, Mylord. Ik kan ze makkelijk in eenige uren gereed krijgen. Ik geloof dat mijnheer Jellybird niets anders verlangt dan een zoo dik mogelijke laag verf, veel vermiljoen, veel kanariegeel en als het kan ook nog een beetje bladgoud. Denk eens aan wat ik kan maken van den helm, het schild en het zwaard van Hector, van de strijdwagens en van de roode tunique van Andromache! Het eene prachtig verguld, het laatste bessensaprood. Ik verzeker u dat hij ervan

zal smullen, maar hij behoeft er niet meer voor te betalen, dan tien pond per stuk."

Maar Raffles keek nu Darragos hoofdschuddend aan, en zeide half lachend, half ernstig:

„Het is een goede grap, maar hebt ge wel eens aan de gevolgen gedacht? Zoo niet, dan zal ik die wel eens voor u uitdenken. Jellybird is zeer trots op zijn schilderijen. Wie hem bezoekt wordt het eerst naar zijn wapenverzameling en vervolgens naar zijn schilderijenzaal gebracht. Daar zullen ook uw twee oleogravures hangen en hij zal aan iedereen die het hooren wil, verklaaren, dat die geschilderd zijn door Jose Darragos. Dat is een. Voor menschen die geen verstand hebben van schilderijen, beteekent dat absoluut niets, maar de kenners zullen natuurlijk meesmuilend naar uw ineem geflanste schilderijen kijken, en bij zichzelf de opmerking maken dat gij een zekere beteekenis zoudt kunnen krijgen als leverancier van opwindende tafreelen op den buitenkant van een kermishypodrome, of een stoomcaroussel. Maar er is nog meer. Die mijnheer Jellybird namelijk is niet de eenige van zijn naam. Hij heeft een dochter, een zeer bevallige dochter, die u wellicht niet heelemaal onverschillig is. Zij weet meer van schilderijen af dan haar vader, en zal dadelijk zien, dat gij hem een paar volstrekt waardelooze „croutes" in de handen hebt gestopt. En ik zou niet graag gedwongen worden van te voren moeten zeggen, hoe zij die spotternij zou opnemen. Misschien zou zij het heel grappig vinden, maar misschien zou zij zich beleedigd gevoelen, zelfs tegenwoordig vindt men van die jonge meisjes, die er desnoods in zouden toestemmen er met u van door te gaan, maar die het niet zouden vergeven, als gij haar vader een raar figuur liet slaan, en nu moet gij zelf maar eens uitmaken wat het beste is volgens u."

De jonge schilder had aandachtig toegeluisterd en gedurende het laatste gedeelte van Raffles' toespraak had hij het hoofd gebogen, terwijl hij nu en dan een schuwen blik op den spreker wierp.

Nog eenigen tijd nadat Raffles gezwegen had, bleef de jonge schilder onbewegelijk voor zich uitstaren en toen hief hij met een ruk het hoofd op en zeide:

„Ik geloof, dat gij gelijk hebt, Mylord. Ik wil van mijn hart geen moordkuil maken. Gij schijnt al te veel geraden te hebben, wat ik goed verborgen waande en daarom mag ik het u wel toevertrouwen,

dat alleen uw laatste bezwaar voor mij kan gelden."

De zwarte oogen van den Portugees schitterden guldig, toen hij vervolgde:

„Het is wel jammer, dat ik het moet laten, want ik had er mij veel van voorgesteld. Wat uw eerste tegenwerping betreft, ik zal de kenners wel spoedig verplichten tot de erkenning te komen, dat ik wel beter kon schilderen, dan de beide schilderijen, die in de zaal van mijnheer Jellybird prijken, maar intusschen zit ik er nu danig mee in, want ik heb hem die twee doeken beloofd."

„Hebt gij niets anders van eenigen omvang?" vroeg Raffles. „Gij weet immers, wel, dat onze man in de eerste plaats op de afmeting let?"

Darragos dacht even na en riep toen eensklaps uit:

„Wacht eens, ja zeker, ik moet nog een heel groot doek hebben, bijna twee meter hoog. Het dateert uit mijn eerste jaren en stelt geloof ik voor het binnenste van een Portugeesch wijnhuis."

„Komen er vaten op voor?" vroeg Raffles haastig.

„Die zullen zeker niet ontbreken."

„Dan is de zaak in orde. Breng hem dat doek, en hij zal er meer prijs op stellen, dan het afscheid van

Hector en Andromache, al ware het ook door een Michael Angelo geschilderd."

De beide mannen waren opgestaan en de jonge schilder maakte zich gereed om afscheid te nemen.

Maar Raffles hield hem nog even terug en zeide:

„Gij gaat immers het portret van den heer Jellybird schilderen?"

„Ja Mylord."

„Wanneer begint gij daarmee?"

„Morgen, denk ik."

„Nu, ik wensch u veel succes," zeide Raffles glimlachend, terwijl hij den jongen schilder de hand drukte.

Darragos wendde zich op den drempel nog eens om en zeide op een toon van innige dankbaarheid:

„En ik ben u zeer dankbaar Mylord, omdat gij de eerste zijt geweest, die mijn werk heeft gewaardeerd. Ik weet zeker, dat mij dat geluk zal aanbrengen. Ik kan nu tenminste voor den eersten tijd onbezorgd leven en ik zal de wereld toonen, dat zij zich vergiste, toen zij meende dat zij mij kon minachten."

En met deze woorden verdween de jonge Portugees, terwijl Raffles glimlachend achterbleef.



## HOOFDSTUK IV.

**De eerste zitting.**

Charly Brand had Raffles niet te veel gezegd van het huis, waarin de millionair-bierbrouwer verblijf hield.

Het was inderdaad weinig minder dan een vesting, het scheen wel gebouwd te zijn om de eeuwen te kunnen trotseeren.

Het huis lag aan het eind van de straat en was daarvan gescheiden door een tuin met fraai opgaand geboomte en vol kostelijke bloemperken.

Alles welbeschouwd was het huis veel te groot voor het kleine huishouden van den bierbrouwer, dat slechts bestond uit den heer des huizes, zijn echtgenoot en zijn dochter.

En toch was het maar nauwelijks groot genoeg om alles te kunnen bevatten wat de millionair er in den loop der jaren had ingebracht.

Daar was om te beginnen de wapenverzameling van Jellybird, die terecht doorging voor een der meest volledige particuliere collecties in geheel Londen en die zeker verscheidene duizenden ponden waard.

Een geheele zaal op de tweede verdieping met vijf ramen aan de straat was noodig geweest om die kostbare verzameling te kunnen bevatten.

Daar hingen langs de wanden, of daar lagen in kostbare vitrines van mahoniehout, allerhande moordtuigen, welke de mensch in den loop der eeuwen had uitgedacht om zijn naaste het leven te berooven.

Daar lagen werpspiesen en assagaaien van de Zoeloe's en Boschjesmannen, blaaspijpen, zooals ze gebruikt worden door de Dajaks, die er met een bewonderenswaardige behendigheid zeer kleine vergiftigde pijltjes mee weg blazen en wel op zeer verren afstand, en die met deze soms tot vijftien voet lange blaaspijpen van bamboe een vogel op een afstand van veertig meter onfeilbaar wisten te treffen,

tomahawks van de Siouks en de Commanchen, boomerangs van de Australische boschnegers, bogen van ivoor, zooals ze vele eeuwen geleden door de Chineesche krijgslieden gebruikt werden, strijdbijlen van jaspis, van de Maori afkomstig en andere bewoners der Zuidzee-eilanden, vuursteen-geweren, prachtige ruiterspistolen, ingelegd met goud, ivoor en perl d'amour, Arabische geweren met een loop van bijna twee meter lengte, en waarvan de ebbenhouten kolf rijk met zilver was beslagen. Circassische dolken, met gevesten van goud, en waarvan de kling van geblauwd staal eveneens was ingelegd met fijne gouden aderen, Spaansche degens met rijk bewerkt gevest, dateerend uit de 16e eeuw en afkomstig uit Toledo, dat steeds beroemd is geweest om de kunst van zijn zwaardvegers, kromme zwaarden der Turken, zoo zwaar dat slechts een krachtig man ze kon hanteeren, goedendags, morgensterren, strijdbijlen, zooals de geharnaste ridders in de middel-euwen ze gebruikten, Japansche beulzwaarden met de snede zoo vlijmscherp, dat een hoofdhaar, hetwelk men er van een hoogte van een paar centimeters liet opvallen, door midden werd gesneden. Moderne jachtgeweren, revolvers met twaalf schoten van de beroemde fabriek van Smith & Wesson, kortom, alle wapens van de geheele aarde waren daar vertegenwoordigd.

Had de heer Jellybird verstand van deze wapens?

Geenzins, maar het was mode, het was vooral kostbaar om er een wapenverzameling op na te houden en daarom bezat de bierbrouwer deze wonderschoone collectie, die zelfs eenige historische stukken bevatte, zooals de bijl, waarmee de beklagenswaardige Anna Boulein haar jeugdige leven op het schavot eindigde.

Dan was er een muziekzaal, een niet veel kleiner vertrek, waarin twee groote Bechstein-vleugels

stonden, een harp, eenige mandolines, en voorts een tiental gemakkelijke stoelen. Het was in een woord een kleine concertzaal.

Vervolgens was er een gymnastiekzaal.

Het behoeft zeker niet te worden gezegd, dat de heer Jellybird zelf hier maar hoogstzelden een voet zette, want zijn buitensporige zwaarlijvigheid maakte het hem ten eenemale onmogelijk, een andere sport te beoefenen dan auto rijden.

Maar een des te drukker gebruik van deze zaal werd gemaakt door zijn bevallige dochter, die verzot was op schermen, en met haar vriendinnetjes uren in dit vertrek kon doorbrengen, om er aan de Romeinsche ringen, de dubbele barn, den rekstok, het paard en andere turninstrumenten te werken.

Maar hiermede was de reeks vertrekken in het groote huis nog bij lange na niet uitgeput.

Er was een kolossale badkamer, grooten deels in fraai Cararisch marmer uitgevoerd, met een bassin dat niet misstaan zou hebben in een openbare zweminrichting, en waarvan de inrichting een burgervermogen vertegenwoordigde. Er was een serre, vol uitheemsche planten, er was een bibliotheek, met ongeveer tienduizend boeken, waarvan er misschien tien of twintig opengesneden waren. Er was een ontvangsalon even groot als een plein, er was een dansaal, die nog grooter was, met een afzonderlijke loge voor het orkest, er was een eetzaal, drukkend door haar buitensporige weelde, de droom van een schatrijk geworden poffertjeskraambe-zitter, en dan was er nog een biljardkamer, een rookkamer, een werkkamer voor den heer des huizes, welk vertrek hij echter nooit anders placht te bezoeken dan om er zijn middagslaapje te doen, twee boudoirs, een voor mevrouw en een voor de jonge juffrouw, en een groot aantal slaapkamers, gedeeltelijk bestemd voor de logeergasten en allen ingericht met een weelde, die den bezoeker een groot denkbeeld moest geven van de rijkdommen, waarover de bezitter van dit huis beschikte.

Niet alleen aan de voorzijde, maar ook aan de beide zijkanten en de achterzijde was het huis omgeven door een volslagen park, met prachtige eeuwenoude kastanjeboomen en breede lanen.

Het was op den dag, volgende op het bezoek, hetwelk de jonge Portugeesche schilder aan Raffles had gebracht, toen een deftig gekleede huisknecht met een gladgeschoren gezicht, met afgemeten schre-

den op de huisdeur toetrad, waaraan zoeven was gebeld.

Het was toen omstreeks half elf in den morgen.

De huisknecht trok de zware voordeur naar zich toe en keek in het gelaat van Jose Darragos, die hij blijkbaar nooit had gezien.

Toen gleed zijn blik naar de schilderdoos, welke de jonge man in de hand hield, om tenslotte te blijven rusten op diens gladden vilten hoed, die de sporen droeg van langdurige en trouwe knechtschap.

„U wenscht?” vroeg de deftige bediende tamelijk afgemeten.

„Ik wensch bij mijnheer Jellybird te worden toegelaten,” antwoordde Darragos.

„Op dit uur?” vroeg de bediende, op een toon, zoo verontwaardigd, alsof men hem had voorgesteld, majesteitschennis te plegen. „Gij meent toch zeker niet in ernst dat gij mijnheer nu wilt spreken?”

„Ik kom niet om hem te spreken, goede vriend, ik kom om hem te schilderen,” antwoordde Darragos bedaard. „Hier is mijn kaart, ga dat maar aan uw meester brengen, hij verwacht mij.”

De bediende wierp nog een besluiteloozen blik op het kleine stukje carton en wees den jongen schilder zwijgend een plaats aan op een der zware eikenhouten banken, welke langs een der muren der groote hal geplaatst waren.

Daarop sloot hij de huisdeur weder en beklom de breede trap aan het einde van de vestibule, die naar de gaanderij voerde, over welker leuning eenige zeer schoone wandtapijten waren gehangen.

Het volgend oogenblik was hij uit het gezicht verdwenen.

Maar in zijn plaats verscheen er iemand anders in het gezichtsveld van den jongen kunstenaar, die in zijn oogden heel wat aantrekkelijker moest zijn.

Het was Dolly, de bevallige dochter van den bierbrouwer.

Zij moest bepaald op wacht hebben gestaan, anders was het onverklaarbaar, hoe zij zoo eensklaps te voorschijn kon komen, juist op het oogenblik, waarop de knecht verdwenen was.

Haar lief gezichtje had een hoogroode kleur, toen zij zich tot Darragos wendde en hem de hand toestak.

„Sta mij toe, dat ik het ben, die u eerst verwelkomt, mijnheer Darragos,” zeide zij. „Gij hebt

mij het leven gered, en al hebt gij u destijds onttrokken aan mijn dankbetuigingen, zoo zult gij er nu niet meer in slagen, mij te ontkomen."

De jonge schilder had de kleine hand nu lachend aangenomen, die hem was toegestoken en zeide nu, terwijl hij Dolly met zijn groote zwarte oogen doordringend aanzag:

„Ik hoop, Miss, dat wij goede vrienden zullen worden. Nu het toeval u weder op mijn weg heeft gebracht, nadat ik het groote voorrecht heb mogen smaken, u uit het water der Theems te redden, zou ik het bitter betreuren, indien onze kennismaking nu weder moest eindigen. Maar daar valt mij iets in," voegde hij er op verschrikten toon aan toe.

„Wat dan?" vroeg het jonge meisje schalks.

„Gij moogt eigenlijk volstrekt niet weten, dat ik hier ben."

„O stel u maar gerust, dat behoeft immers niemand te ontdekken."

„Weet gij wat ik hier kom doen?"

„Natuurlijk weet ik het. Dacht u soms met een gansje te doen te hebben? Gij komt om het portret van mijn pa te schilderen."

„Hoe weet gij dat? Heeft uw vader het u dan verteld?"

„Niet recht op den man af, maar langs een omweg, ziet ge. Hij heeft willen weten, of ik het aardig zou vinden een levensgroot portret van hem te hebben en daarna heeft hij er nog verscheidene malen over gesproken. Gisteren heeft hij het u gevraagd in den winkel van Drebbel, en zich misschien verbeeld, dat ik niet hoorde wat hij zeide. Maar ik heb goede ooren en het is mij niet ontgaan. Ik zie u nu hier komen met een schilderdoos en ik zou al heel dom moeten zijn, als ik tusschen dat alles geen verband legde."

„Maar zorg in ieder geval, dat uw papa niet te weten komt, dat het kostbare geheim is uitgelekt," hernam de jonge schilder.

„Maar dat weet hij morgen, mijnheer Darragos," riep Dolly uit, en haar oogen glansden spottend. „Hij kan er om te beginnen toch niet over zwijgen, en dan een menigte bedienden, denkt ge soms, dat die hun mond zullen houden? Ik durf er wat onder verwedden, dat papa er al vanmiddag onder tafel over spreekt."

Het jonge meisje zweeg, keek Darragos schuchter aan en vroeg toen:

„Vindt gij het ongepast als ik u zeg, dat ik het heel prettig vind, dat u hier komt?"

„Ik weet niet of ik het ongepast moet vinden, maar in ieder geval vind ik het heel aangenaam," antwoordde Darragos, en hij greep opnieuw het kleine handje en drukte er een kus op.

Op hetzelfde oogenblik werden de schreden van den bediende opnieuw gehoord.

Dolly trok snel haar hand terug, legde haar vinger op de lippen, en was zoo vlug als een hinde door de openstaande deur verdwenen.

Darragos keek haar na, en toen hij zich weer omwendde zag hij in het gelaat van den bediende, die hem kwam zeggen, dat mijnheer Jellybird hem verwachtte.

Darragos volgde den huisknecht die hem den weg zou wijzen en besteeg de breede trap, om vervolgens door een breede hal tot voor een fraai gebeeldhouwde deur te worden gebracht.

De huisknecht opende deze deur, noemde zijn naam, liet Darragos binnen en trok zich weder terug.

De jonge Portugees bevond zich in het gezelschap van zijn lastgever.

De heer Jellybird zat voor een geweldig groote schrijftafel en had zich voor de plechtige gelegenheid extra deftig gekleed in lange zwarte jas, met een hagelwitte boord en het haar keurig gefriseerd.

Hij stond op, trad op Darragos toe en zeide op zijn gewonen luidruchtigen toon: „Blij dat je op tijd gekomen bent, jongmensch. Heb je daar je schildersrommel bij je? Goed zoo. Maar wat is dat? Ik zie geen ezel. Waar heb je den ezel gelaten?"

„De ezel is hier, mijnheer Jellybird," antwoordde Darragos, terwijl hij van terzijde een veel-beteekenenden blik op den bierbrouwer wierp.

„Ik heb hem reeds vroeg in den morgen door een kruier laten bezorgen, ofschoon ik hem op de eerste zitting waarschijnlijk wel niet noodig zal hebben, want ik moet eerst een schets in houtskool van u maken."

„Houtskool?" herhaalde Jellybird op wantrouwenden toon. „Je bent toch niet van plan een houtskool-teekening van me te maken. Ik moet verf hebben, beste prima olieverf. De prijs komt er niets op aan, zeg ik je."

„Het wordt ook een olieverfschilderij, mijnheer Jellybird," hernam Darragos geduldig, „maar eerst moet men altijd beginnen met een schets in krijt

of houtskool. Pas later begint men te schilderen, begrijpt u wel, mijnheer."

„Ja, ja, het zal wel zoo zijn. En zeg mij nu eens, hoe hadt gij u het portret eigenlijk voorgesteld?"

De jonge schilder monsterde den bierbrouwer van top tot teen, keek hoofdschuddend naar het doffe zwart van de jas, naar den monumentalen boord, die den hals van zijn lastgever als in een ijzeren halsband gevangen hield, naar den monsterachtig dikken gouden horlogeketting, naar de fonkelende diamanten dasspeld, en tenslotte naar het gefriseerde haar en antwoordde toen:

„Om u de waarheid te zeggen, had ik er mij nog geen goede voorstelling van gemaakt, mijnheer Jellybird. Hebt gij zelf geen idee?"

„Luister eens, jonge man. Ik ben met en door het bierbrouwen rijk geworden, en daar schaam ik mij volstrekt niet voor. Ik doe er zelf niet veel meer aan en laat bijna alles over aan mijn procuratiehouder. Maar toch zou ik het wel aardig hebben gevonde, bijvoorbeeld in een van de brouwkelders te worden geschilderd, of leunend tegen een brouwketel, of zittend op een vat met gist, of zoo. Maar alles welbeschouwd heb ik dat plan toch maar laten varen, omdat ik niet weet of het bij Dolly wel in goede aarde valt. Wat zoudt gij er van zeggen, als ik zoo ging staan."

Met deze woorden stapte Jellybird op zijn schrijftafel toe, leunde er met de gesloten rechtervuist op, stak de uitgespreide vingers van zijn linkerhand tusschen den eersten en den tweeden knoop van zijn dichtgemaakte jas, sloeg het eene been over het andere, zette een hooge borst en keek Darragos uitdagend aan.

De jonge schilder zag een oogenblik zwijgend naar het schouwspel en zeide toen:

„Kolossaal mijnheer Jellybird, een fiere, echt koninklijke houding. Ik ben echter bevreesd, dat gij dat niet lang zult volhouden, en daarom zou ik u wel willen voorstellen, eenvoudig aan uw bureau ministre plaats te nemen. Het licht valt daar voortreffelijk op uw gelaat en handen. Gij behoeft u dan volstrekt niet te vermoeien en gij kunt een ongedwongen houding aannemen."

„Dat is nog zoo kwaad niet," riep de bierbrouwer uit. „Zeg dan maar hoe ik moet gaan zitten."

Darragos duwde hem in zijn stoel neer, verzette deze eenige malen, verplaatste eens een paar keer

zijn eigen standpunt, verschoof herhaaldelijk de dikke roode handen van zijn sujet, haalde zonder medelijden zijn hand door het prachtig opgemaakte haar en was eindelijk met zijn werk tevreden, zoo tevreden als hij in de gegeven omstandigheden maar kon zijn.

Daarop opende hij de groote schilderdoos, nam er een groote blocknote uit, greep naar een pijpje houtskool en begon in vlugge, rake lijnen de figuur van den heer Jellybird op te zetten, die als een standbeeld bleef zitten en blijkbaar nauwelijks adem durfde halen.

„Gij moogt u gerust bewegen, mijnheer," zeide Darragos na eenige oogenblikken glimlachend.

„Ik dacht dat dat volstrekt niet mocht."

„Later pas, later. Ik ben nu nog maar aan het schetsen en wanneer gij uw hoofd niet te veel beweegt, dan ben ik ruimschoots tevreden. Gij moogt gerust spreken, als u dat belieft."

Dit nu was een groote opluchting voor den heer Jellybird, want hij was een praatgraag en het zou hem de grootste moeite gekost hebben, een half uur achtereen zijn mond te houden.

En zoo begon hij aanstonds uit te weiden over alles, wat hem na aan het hart lag. Dat wil zeggen, zijn groote rijkdommen.

Hij gaf den jongen schilder een volledige beschrijving van het geheele huis en bovendien van zijn villa in Torquay, van zijn landhuis in het zuiden van Schotland en van zijn bezittingen in het zuiden van Norfolk.

Hij beschreef hem verder tot in de minste bijzonderheden zijn racejachten, de stallen van zijn renpaarden, zijn vier of vijf auto's en zijn wapenverzameling, waarvan hij alle nummers zonder haperen achter elkander opzegde.

Een half uur later was er in het heele reusachtige huis geen theekopje, geen zilveren taartschep, geen suikerstrooier, of de jonge Portugees had er een zeer nauwkeurige omschrijving van kunnen geven.

Hij wist hoeveel kleedgeld Dolly kreeg, hij wist waar mevrouw Jellybird haar hoeden kocht, hij wist dat de familie den volgenden zomer in het zuiden van Frankrijk zou doorbrengen en hij kende zelfs den prijs van het gouden potlood, waarmede de millionaire op dat oogenblik speelde.

En toen hij dat alles wist was de eerste schets ook gereed. Darragos stond op van zijn kruk, waarop

hij gezeten had, trad met zijn schets naar het licht en bromde goedkeurend.

„Mag ik het al zien?” vroeg Jellybird nieuwsgierig.

„Welzeker, mijnheer,” antwoordde de jonge schilder.

„Jellybird kwam naast hem staan en keek geruimen tijd naar de schets.

Toen zeide hij een weinig aarzelend:

„Is die neus niet wat dik en groot?”

Darragos keek beurtelings naar het origineel van dit lichaamsdeel en naar zijn schets, en antwoordde toen op ernstigen toon:

„Dat is hij inderdaad, mijnheer Jellybird.”

„Maar — ik bedoel... is mijn neus werkelijk zoo groot.”

„Ik weet niet hoe gij mijn antwoord zult opvatten, mijnheer, maar ik moet u zeggen, dat het werkelijk zoo is.”

„Alles goed en wel — maar ik vrees dat gij misschien een weinig overdreven hebt. Misschien kwam het door het licht. Om kort te gaan, ik zou den neus wat kleiner willen hebben.”

De wenkbrauwen van den jongen schilder trokken

zich samen en een bits antwoord lag op zijn lippen.

Maar toen kwam hem plotseling het lieve gezichtje van Dolly voor den geest en hij antwoordde kortaf:

„Als gij wilt mijnheer, kan ik hem ook heelemaal weg laten.”

„Dat is ook weer niet noodig, jonge man,” hernam de bierbrouwer kwaad. „Ik verlang alleen, dat ik niet te pronk word gezet met zoo'n komkommer, zoo'n knots, zoo'n neus van niemendal.”

Zonder een woord te spreken, nam Darragos zijn houtskool weer ter hand, veegde den neus weg, die het misnoegen van den eigenaar had opgewekt en teekende met een paar halen een nieuwe, die heel in de verte wel een weinig geleek op het reukorgaan van mijnheer Jellybird, en die dus zijn kunstenaarsgeweten niet al te zeer geweld aan deed.

Weder kwam de bierbrouwer naast Darragos staan, en nu riep hij verheugd uit:

„Zoo mag ik het zien. Dat is tenminste een mensche-lijke neus en geen automobielhoorn. En zeg mij nu eens, wanneer gij weder terug kunt komen.”

„Morgen, als gij wilt.”

„Uitstekend. Ik reken er op.”

Wenscht ge een fijne cigaret?  
**Koopt Dubec 3.**

## HOOFDSTUK V.

**Amor in de klem.**

Er was ongeveer een week voorbij gegaan, sedert het eerste bezoek van den jongen schilder in het prachtige huis van mijnheer Jellybird.

Hem was reeds tweemaal de hooge eer te beurt gevallen aan de tafel van den millionaire te mogen aanzitten, heel intiem, alsof hij de gelijke was van dien geldvorst.

Hij had kennis gemaakt met mevrouw Jellybird en had haar leeren kennen als een merkwaardig schrale en platte dame, het levende tegendeel van haar corpulenten man, en die het bijna onbegrijpelijk maakte, dat de lieve Dolly werkelijk haar dochter was.

Het schilderij begon al goed op te schieten.

Het was levensgroot, en voorloopig prijkte het in een breede eikenhouten lijst.

In het midden van de werkkamer van den heer des huizes stond nu de zware ezel, waarop het doek geplaatst was.

Zoals Dolly wel voorspeld had, was het geheim van haar verjaardag reeds op den tweeden dag geen geheim meer, want mijnheer Jellybird had onmogelijk zijn mond kunnen houden.

Het lieve meisje was dan ook reeds eenige malen stil het vertrek binnengekomen en op haar teenen naar den schilder toegeslopen, om toe te zien, hoe hij met vaardige hand het portret van haar vader op het doek wist te werken.

Zoo kon zij geruimen tijd naast Darragos staan en soms liet de jonge schilder het penseel zakken, hief zijn gelaat naar haar op, vatte haar kleine hand, en drukte er een geluidloze kus op, welke kunstbewerking ongestraft kon plaats grijpen, daar de beide jongelieden als het ware verscholen zaten achter het groote schilderij, dat hen voor den heer Jellybird onzichtbaar maakte.

Snel en onweerstaanbaar was tusschen den jongen schilder en de dochter van den bierbrouwer een teedere band ontstaan, die iederen dag sterker werd.

Het was niet meer de dankbaarheid van het meisje jegens den man, die haar het leven had gered, het was een machtiger gevoel.

De heer Jellybird liet zich meestal bijzonder veel voorstaan op zijn gezond verstand en helder doorzicht, maar hij zou zeker eerder geloofd hebben, dat het einde van de wereld aanstaande was, dan ook maar een seconde iets te vermoeden van de kleine intrige die zich zoo vlak in zijn nabijheid afspon en waarvan hij alleen onkundig was, wegens het groote schilderij, dat hem de kern van de zaak verborg. Het was op den negenden dag, sedert Darragos voor het eerst zijn opwachting maakte en de bierbrouwer zooals gewoonlijk voor zijn schrijftafel zat met een trotsche houding en een verwaten uitdrukking op zijn bol gelaat.

Darragos was zoeven gekomen en schilderde zwijgend door.

Hij deed al zijn best, zijn fantasie te doen werken, en een weinig uitdrukking te brengen op het bolle, roode gelaat, dat zoo bijzonder veel gelijkenis vertoonde met een reusachtige tomaat. De deur werd zachtjes geopend, en Dolly trad binnen.

Voor de leus had zij een borduurwerkje bij zich, ofschoon zij beter dan iemand wist, dat zij er in de letterlijke beteekenis van het woord geen steek aan zou doen.

Terwijl haar vader strak en majestueus voor zich uitkeek, en haar niet eens scheen op te merken, liep zij op de punten van haar teenen naar José, overtuigde zich even, dat haar vader in zijn gewone Napoleon-houding ernstig en statig voor zich uitstaarde en hield toen met een vleierend gebaar den

jongen schilder haar wang toe, die er, het palet ver van zich afhoudend, een kus op drukte.

„Wat was dat?” liet eensklaps de barsche stem van Jellybird zich hooren, zonder dat hij evenwel het hoofd durfde omwenden.

„Wat pa?” vroeg Dolly onschuldig.

„Het was alsof ik daareven... maar ik zal me wel vergist hebben.”

„Natuurlijk hebt u zich vergist papaatje,” hernam Dolly bestraffend.

„Wat is dat nu? Je weet nog niet eens wat ik zeggen wilde,” kwam de bierbrouwer, die zich een weinig begon op te winden.

„O, dat hoeft niet,” riep Dolly vroolijk. „U vergist zich wel eens meer in den laatsten tijd. Blijf nu maar liever stil zitten, José... ik bedoel mijnheer Darragos is hard aan het werk.”

Dit laatste strookte nu niet precies met de waarheid, zeker niet in de beteekenis, welke mijnheer Jellybird er aan hechte, want de jonge schilder was op dit oogenblik druk doende, de kleine hand, die in de zijne rustte, met kussen te bedekken.

Het jonge meisje boog zich over den schilder heen en fluisterde hem toe:

„Wanneer is het nu?”

„Na deze zitting. Over een uur spreek ik met je vader.”

Het meisje kreeg een kleur als vuur, en slaakte onwillekeurig een kreet van verrukking.

„Wat is dat nu weer?” riep Jellybird ongeduldig uit.

„Niets papa. Ik prik mij in mijn vinger,” antwoordde Dolly haastig.

„Merkwaardig. Vind je dat dan zoo plezierig? Je schreeuwde heelemaal niet als iemand die zich pijn doet. Wat ik je verzoeken mag, laat mijnheer Darragos nu rustig werken.”

„Maar papa, ik val hem heelemaal niet lastig.”

„Dat doe je wel. Ga achter den ezel vandaan.”

„O pa, hoe durft u dat van mijnheer Darragos zeggen,” riep Dolly verontwaardigd.

„Je weet heel goed, dat ik den houten ezel bedoel, meid,” riep de bierbrouwer boos. „Als je hinderlijk wordt moet je de kamer uit.”

„He neen pa, ik beloof u dat ik rustig zal zijn,” hernam het jonge meisje, en zij zette zich neer op een tabouret, keek naar den schilder, na met een kushand afscheid genomen te hebben.

Een half uur verstreek, zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen stond het meisje onhoorbaar op, trad op Darragos toe, reikte hem de hand en fluisterde:

„Ik moet nu boodschappen doen met mama. Schrijf mij dadelijk hoe het gegaan is, ingeval wij over een uur nog niet terug zijn.”

„Dat beloof ik je kleintje,” antwoordde Darragos, en eensklaps vergat hij het portret, zijn werkgever, zijn palet vol verf, drukte het jonge meisje tegen zich aan en kuste haar op de lippen.

Dolly slaakte een lichten kreet en tegelijkertijd klonk de bevelende stem van haar vader, die riep:

„Dolly kom eens hier. Ga daar zitten! Maar wat drommel is dat nu — hoe kom je aan die verf op je japon? Je ziet er uit als een wandelende regenboog.”

Dolly werd bloedrood, wierp een verschrikten blik op haar witte blouse, die inderdaad alle kleuren van het spectrum vertoonde en stamelde toen:

„He, dat is zonderling. Hoe komt die verf daar?”

„Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten,” riep haar vader op dreigenden toon.

„Naar buiten zien, als ik u verzoeken mag,” riep José, die aldus den toestand wilde redden.

„En ik moet dadelijk met mama boodschappen doen,” riep Dolly uit, die gretig die gelegenheid aangreep.

En voor haar vader nog iets had kunnen zeggen snelde zij in de grootste verwarring haastig het vertrek uit.

Nog een uur verstreek, en mijnheer Jellybird begon teekenen van vermoeidheid te geven.

José, die het zag, legde het palet en de penseelen weg, stond op, rekte zich eens uit en zeide:

„Voor vandaag zullen wij het maar voor genoeg houden, mijnheer Jellybird, nog drie zittingen en het schilderij is gereed.”

Langzaam begon hij zijn schilderdoos op te ruimen, telkens het gevreesde oogenblik verschuivend, waarop hij met kloppend hart de vraag aan den millionaire zou stellen, die over zijn toekomst moest beslissen.

Maar eindelijk kon hij dat tijdstip onmogelijk uitstellen en reeds had de heer Jellybird een paar malen met een verstolen blik zijn horloge geraadpleegt.

De jonge Portugees vatte moed, schraapte zijn keel, trad eensklaps van achter den ezel te voorschijn,

en begon met een stem, een weinig heesch van ontroering:

„Meneer Jellybird, de zittingen zijn nu welhaast ten einde — en het oogenblik is nu gekomen, om u een voor mij zeer gewichtige vraag te doen.”

„O, ik begrijp het. U wilt het honorarium zeker graag vooruit hebben!” riep de heer Jellybird, die zich volstrekt niet kon begrijpen, dat er nog een gewichtiger vraag kon zijn, dan die betreffende geld.

Maar de jonge Portugees schudde driftig het hoofd en zeide:

„Het heeft met geld niets te maken, meneer Jellybird! Het heeft alleen iets met het hart te doen! Hebt gij dan niets gemerkt?”

„Wel, wat zou ik gemerkt hebben?” vroeg Jellybird onnoozel. „Ik weet volstrekt niet wat u bedoelt!”

„Daardoor maakt gij mijn taak des te lastiger, mijnheer!” riep de jonge schilder uit. „Welnu, ik wil er niet langer omheen draaien! Het weegt als een centenaarslast op mijn gemoed: ik heb uw dochter lief, en ik vraag u, mij haar tot vrouw te geven!”

Als de jonge schilder den bierbrouwer verzocht had, de maan voor hem van den hemel te halen, dan had hij onmogelijk een meer ongeloovig en verbluft gezicht kunnen zetten.

Hij staarde den jongen man met hoog opgetrokken wenkbrauwen en open mond aan, bewoog even zijn lippen zonder te spreken, en zeide toen half gefluisterd:

„Ik heb u zeker niet goed verstaan? Zoudt u het nu nog eens willen zeggen?”

„Ik heb uw dochter Dolly lief, mijnheer Jellybird, en ik vraag u mij haar tot vrouw te geven.”

Weer keek de bierbrouwer den jongen schilder een oogenblik zwijgend aan, alsof hij aan zijn verstand twijfelde en toen barstte hij uit:

„Ik had dus wel goed verstaan! Nu, ik moet zeggen, dat ik al heel wat heb zien gebeuren — maar dit is wel het toppunt! Zeg eens jonge man, gij hebt ze toch alle vijf goed bij elkaar, nietwaar?”

„Dat hoop ik tenminste, mijnheer Jellybird!” antwoordde José, de vuisten ballend, en bleek van ontroering.

„Dat zou men toch niet zeggen!” viel Jellybird uit. „Weet gij wel hoeveel mijn dochter meekrijgt? Je haalt de schouders op? Je weet het misschien niet? Een miljoen pond krijgt ze mee!”

„Maar dat is volstrekt geen bezwaar, mijnheer

Jellybird,” stotterde José, die niet wist wat hij zeggen moest.

„Geen bezwaar zegt gij!” schreeuwde de verbolgen vader. „Geen bezwaar! Neen dat dank je de drommel! Ik kan mij voorstellen dat het geen bezwaar is een miljoen pond in den schoot geworpen te krijgen!”

Darragos verbleekte, deed een paar stappen achteruit, en riep toen heftig verontwaardigd:

„Dwing mij niet om dingen te zeggen, mijnheer, die mij later stellig zouden berouwen! Wat raakt het mij, hoeveel en of uw dochter iets meekrijgt. Ik wil uw geld niet! Ik trouw haar ook niet om haar geld, maar omdat ik haar meer lief heb dan mijn leven! Behoudt gerust die millioenen, en geef mij daarvoor inplaats toestemming, dat is mij meer dan voldoende!”

„Die toestemming weiger ik, jonge man!” riep Jellybird, rood van drift. „Ik weiger!”

„Maar waarom? Waarom mijnheer,” drong José aan. „Ik ben een fatsoenlijk man, ik weet zeker dat ik een goede toekomst heb, mijn naam zal eenmaal met eer genoemd worden! En als gij dan eenmaal zoo aan geld hecht — ik ben er van overtuigd, dat men over weinige jaren mijn doeken met goudstukken zal beleggen!”

„Ik trek geen wissels op de toekomst, jonge vriend!” bromde Jellybird. „Mijn dochter is voor iets beters bestemd dan voor een schilder! Denkt gij soms dat ik morgen aan den dag niet een baronet, een graaf, ja desnoods een hertog kan krijgen? Wel mijn goede man — één aan iederen vinger! Ik begrijp eigenlijk niet waar u de onbeschaamdheid vandaan hebt gehaald mij met zoo'n verzoek aan boord te komen! U praat van beroemdheid! Maar u is nog niet beroemd! Dat kan misschien nog heel veel jaren duren — en in dien tijd zou mijn dochter een vaatje zuur bier geworden zijn! Waar zoudt gij de middelen vandaan willen halen om haar te onderhouden, als ik haar niets meegaf?”

„Ik zou hard werken, mijnheer!” zei José op zachten toon.

„Gij zoudt hard werken en honger lijden!” kwam de bierbrouwer schamper. „Neen, mijnheer Darragos, ik heb mij een andere toekomst voor mijn dochter gedroomd. Als u er op staat wil ik u zeggen, dat ik u persoonlijk wel gezind ben, en dat er ook geloof ik niets op u aan te merken is. Ik ga verder en ik zeg, dat gij wel talent kunt hebben! Maar dat alles is



niet voldoende om in aanmerking te komen als de echtgenoot van Dolly Jellybird! Daar komt meer bij kijken!"

„Gij wilt dus met geweld een adellijken zoon hebben," riep de jonge schilder op bitteren toon.

„Als hij dan niet van adel is, dan moet hij tenminste in andere opzichten uitblinken! Hij moet een naam hebben, hij moet beroemd zijn! Noem het zooals gij wilt, maar ik wil voor mijn dochter een man met een klinkenden naam!

Als gij slechts Hawker heette, en voor het eerst den Oceaan waart overgevlogen. Als gij slechts Edison waart, of Marconi, of Paderewski, of Roentgen, of generaal Foch, al was het voor mijn part — maar Lord George! Maar gij zijt niemendal, gij zijt een aan-

komend schilder, van wien het volstrekt niet zeker is of gij het wel ooit tot iets zal brengen — en de kans van niet is altijd grooter dan de kans van wel."

„Dus gij weigert mij de hand van Dolly?"

„Die weiger ik u — tenzij uw naam als die van een beroemdheid genoemd wordt in de „Times".

José was zeer bleek geworden en had de lippen opeengeklemd.

Hij zuchtte diep, tastte naar zijn hoed, keek Jellybird nog eens schuw aan en zeide toen:

„Gij wenscht zeker niet, dat ik nu nog terugkom?"

„Waarom niet? Het schilderij is toch nog niet gereed? Ik verwacht u morgen op denzelfden tijd."

De schilder boog en verliet zwijgend het vertrek.

## HOOFDSTUK VI.

**Het bericht in de „Times”.**

Er waren drie dagen verlopen, sedert dit gesprek in de werkkamer van Jellybird had plaats gehad.

Het schilderij was gereed gekomen en reeds hadden tal van vrienden en bekenden van den bierbrouwer er een blik op mogen slaan.

Het gerucht scheen zelfs tot de pers te zijn doorgedrongen, want reeds had zich een criticus van de „Times” vertoond, een man met een eerwaardigen witten baard en groote knevels, die lang naar het doek had gestaard, en weder was vertrokken met de mededeeling dat hij te zijner tijd eenige woorden aan dit gewrocht wenschte te wijden.

Maar de stemming in het groote huis was intusschen allesbehalve aangenaam te noemen.

Dolly had een brief van den jongen schilder ontvangen, waarin hij haar het treurig resultaat van zijn onderhoud met den schatrijken bierbrouwer mededeeld en sedert dien was het jonge meisje neerslachtig en stil.

Haar vader had dit zeer goed opgemerkt, maar met de verblinding, vaders eigen in zulke zaken, meende hij, dat het wel zeer spoedig zou overgaan, en dat als eenmaal de ware Jozef zich kwam aanmelden in den vorm van een graaf of een baron, zijn dochter wel weder zou „bijtrekken”.

Wat Darragos betreft — hij had, nadat het schilderij gereed was, geen reden meer gevonden het huis te bezoeken, waar hij zijn geluk gevonden meende te hebben.

Jellybird had hem het hooge honorarium uitbetaald, zwijgend en stroef, en daarop had de jonge schilder even stilzwijgend de kamer verlaten, waar hij zulke aangename uren had doorgebracht.

Het was in den morgen van den vierden dag,

toen er op de deur werd geklopt van de slaapkamer van Dolly, en het kamermeisje binnentrad, met een blad waarop een kop chocolade en wat beschuitjes en de post.

Zij trok de gordijnen open, zoodat het zonlicht ongehinderd het groote vertrek kon binnen stroomen en plaatste het blad op een kleine tafel dicht bij het bed, na haar jonge meesteres goeden morgen te hebben gewenscht.

Dolly wreef zich de oogen uit, richtte zich in de kussens op, keek even op het kleine gouden polshorloge, dat op een standaard op het tafeltje stond en rekte zich uit.

„Hoe laat is het Kate?” vroeg zij. „Ik geloof dat mijn horloge stil staat.”

„Het is half negen, Miss!” antwoordde het meisje.

„Wat breng je me daar?”

„Niet veel bijzonders, Miss! Maar één brief — en die is niet van mijnheer Darragos!”

„O! Jij brutaaltje!” riep Dolly, terwijl zij dreigend den vinger ophief. „Wat is er nog meer?”

„Een paar tijdschriften, Miss, en de „Times”.”

„De „Times”?” herhaalde het jonge meisje verbaasd. „Wat moet ik met de „Times” doen?”

Zij strekte de hand uit naar het befaamde Cityblad en vervolgde.

„Onder kruisband! Wat beteekent dat? Papa leest immers de „Times”?”

„Welneen, Miss!” riep het kamermeisje uit. „Hoe komt u daarbij? Mijnheer leest de „Daily Telegraph”!”

Met een mechanisch gebaar en tamelijk onverschillig maakte Dolly den kruisband los, en ontvouwde het blad.

Zij sloeg twee, drie pagina's om, en eindelijk bleef haar blik rusten op een met blauw aangestreept artikel, onder de rubriek „Kunst en Letteren”.

En nauwelijks had zij een paar regels gelezen, of zij gaf zulk een luiden schreeuw, dat het kamer-meisje verschrikt achteruitvloog, meende dat haar jonge meesteres plotseling waanzinnig was geworden.

Dolly vloog uit het bed, sprong de krant boven haar hoofd zwaaiende, als uitgelaten rond en riep:

„Mijn peignoir, Kate! Vlug wat! Meisje, wat treuzel je! Is papa al op?”

„Ik geloof, dat mijnheer juist in de badkamer is, Miss!” antwoordde Kate, die niets begreep van de plotselinge opgewondenheid van het jonge meisje, dat zij de laatste dagen zoo neerslachtig gekend had.

„Ga dan dadelijk eens vragen! Laat papa dadelijk uit het water komen! Ik moet hem spreken dadelijk, onmiddellijk, op staande voet, subiet, zonder een seconde te wachten! O, ik wist het immers wel! Ik wist wel, dat het zoo zou uitkomen. Mijn Jose! Mijn held! Mijn genie! Ben je hier nog, Kate? Waarom stuif je niet weg? Wat sta je hier nog? Wat wacht je? Wat doe je? Gauw! Gauw! Maak dat je wegkomt!”

Zeer verbaasd door dit optreden van Dolly ijde het meisje weg, terwijl Dolly een ware krijgisdans uitvoerde, het blad wild boven het hoofd zwaaiend.

Een paar minuten later keerde Kate terug.

„Mijnheer wacht u in zijn kamer, Miss! Ik moet u echter zeggen, dat hij niet erg in zijn humeur is!”

„Dat hindert niets! Ik zal hem er wel spoedig in brengen,” riep het meisje overmoedig uit.

En met deze woorden snelde het jonge meisje de kamer uit, ijde een paar gangen door en bereikte eindelijk de kamer, waar haar vader haar wachtte, inderdaad niet al te zeer in zijn humeur.

„Wat heb je meisje?” vroeg hij aanstonds. „Waarom laat je mij voor dag en dauw halen? Ik heb mij zelf den tijd niet kunnen geven, om behoorlijk te baden. Wat is er?”

„Lees maar eens, papa!” was alles wat het jonge meisje kon uitbrengen, terwijl zij haar vader de „Times” toestak.

„Je ziet er zoo opgewekt uit — staat er iets in het blad te lezen dat je zoo vroolijk maakt? Ik heb niet veel trek om te lezen — lees het mij maar even voor.”

„Zoo als u wilt, papa!”

Dolly huppelde naar een sofa, wierp zich er met een lenigen sprong op, en las het volgende bericht voor:

„Een nieuw talent ontdekt!

Het was ons reeds eenigen tijd geleden ter oore gekomen, dat onze welbekende stadgenoot, de heer Hannibald Jellybird, een jongen Portugees, die sedert eenigen tijd in Londen verblijf houdt, en aan den wereldoorlog heeft deelgenomen, namelijk José Darragos, zijn portret liet schilderen.

Wij waren dezer dagen in de gelegenheid het schilderij eens te zien, en wij moeten getuigen, dat wij zelden een kunstwerk zagen, hetwelk reeds op den eersten blik zoo zeer getuigde van het merkwaardige talent van zijn maker!

De jeugdige schilder heeft de karakteristieke trekken van zijn lastgever met een merkwaardige gelijkenis weergegeven, en met een techniek, een meesterschap over de stof, welke men gemeenlijk slechts pleegt aan te treffen bij in de kunst vergrijsde schilders.

Wij moeten er op aandringen, dat José Darragos zoo spoedig mogelijk een tentoonstelling arrangeert van schilderwerken, want wij zijn er van overtuigd, dat hij in zijn portefeuille nog een groot aantal doeken heeft, die het overwaard zijn te worden tentoongesteld.

Zijn schitterende penseelvoering, zijn kleuren-meening, zijn wijze van componeeren — alles bestemd hem als het ware voor, een van onze grootste schilders te worden en wij zijn er vast van overtuigd, dat deze nog zoo jonge man binnen weinige jaren onder de meest beroemde schilders zal worden genoemd.

Men kan het van den heer Jellybird slechts op prijs stellen dat hij dezen jongen veelbelovenden schilder in de gelegenheid heeft gesteld te toonen wat hij kon.

Wij zijn niet onbescheiden geweest, naar den prijs te vragen, dien onze welbekende stadgenoot voor het prachtstuk heeft moeten betalen, maar wel kunnen wij onze overtuiging uitspreken, dat de rijksten in onze stad als het ware om José Darragos vechten, en dat men zonder aarzelen duizend pond sterling voor een portret zal betalen.

Wij wenschen er den heer Jellybird geluk mee, dat hij, naar wij vernemen, de eerste is geweest,

om de groote talenten te erkennen van een jongen schilder, die, zijn wij wel ingelicht, binnenkort door nauwere banden aan hem zal worden verbonden, dan die er bestaan tusschen den opdrachtgever en den uitvoerder.

Den heer José Darragos vragen wij slechts, zijn tweede vaderland niet te vergeten, nu roem en rijkdom hem wenken!

Schilders van zijn groot talent kunnen wij noode missen!"

Dolly had onder het voorlezen van dit bericht een bloedroode kleur gekregen en toen zij het blad had neergeworpen op de canapé, keken vader en dochter elkander geruimen tijd met open mond aan.

„Wat beteekent dat laatste?" stootte mijnheer Jellybird uit. „Hoe komen die menschen van de „Times" er bij?"

„Hoe kan ik dat weten, papaatje?" vroeg Dolly beschaamd. „U gelooft toch niet dat ik het den verslaggever heb verteld?"

„Dat zou waarachtig de spuigaten uitloopen!" riep mijnheer Jellybird uit.

Dolly keek haar vader eens goed aan.

En op zijn bol gezicht kon zij zoo duidelijk lezen als in een boek, dat hij volstrekt niet zoo verontwaardigd was, als hij het wel wilde laten voorkomen....

Zij kende de ijdelheid van haar vader, en zij begreep aanstonds, dat dit bericht in een blad als de „Times" met zijn deftigen lezerskring hem in den grond van zijn hart zeer aangenaam had gestreeld.

Te worden genoemd in het wereldberoemde Cityblad dat was steeds zijn ideaal geweest, en alleen had hij daarom reeds enkele malen een groote gift geschonken aan een Tehuis voor Invaliden, een Sanatorium, of een andere instelling, daarom had hij ook een gouden voetbal-beker gegeven, ter waarde van bijna duizend pond sterling, en daarom richtte hij ook een paar keer per jaar een groot en zeer kostbaar feest aan in zijn vorstelijk ingericht huis.

En telkens gaf het hem een schok van genoegen, als hij zijn naam slechts vermeld vond in een enkel kort zinnetje.

Maar dit was geheel iets anders!

Ditmaal werd hij verheven tot niets meer of minder

dan Macaenas, een kunstbeschermer, die jonge, veel belovende schilders de hand boven het hoofd hield!

En onmiddellijk nadat Dolly dit bespeurd had, besloot zij, als een echte vrouw, partij te trekken van deze gunstige gelegenheid.

Zij sprong op, snelde op haar vader toe, sloeg haar armen om zijn hals en vlijde haar hoofdje aan zijn borst, misschien wel om een blos te verbergen, die haar wangen overtoog.

Toen vroeg zij vleierend:

„Nu denkt u toch zeker heel anders over José, papa? Nu zult u hem toch zeker niet meer afwijzen, wanneer hij aanzoek om mijn hand deed? Mag ik nu dadelijk een briefje schrijven en met de luchtdrukpost sturen, dat hij hier vanmiddag moet komen dineeren, en dan inviteeren wij een paar vrienden, en dan maakt u onze verloving bekend?"

„Hé, hé! Wacht een beetje! Je loopt wel wat al te hard van stal!" riep Jellybird uit, maar het was hem duidelijk aan te zien, dat dat stukje in de „Times" een algeheele verandering had teweeg gebracht in zijn gemoedsstemming en dat hij zelfs den jongen schilder reeds met andere oogen aanzag.

Want — niet waar, als een blad als de „Times" met zulk een reputatie van onkreukbaarheid en bekwaamheid van zijn medewerkers van Darragos getuigde, dat hij binnen enkele jaren beroemd en rijk zou zijn, dan kon er ook niet langer aan worden getwijfeld.

Het hof zou op hem opmerkzaam worden gemaakt, misschien liet de kroonprins of zelfs de koning zich wel eens door hem schilderen, dan zou hij zeker in den adelstand verheven worden — ook zijn vrouw zou een titel dragen — en wie weet schoot er voor hem, die als het ware hem „ontdekt" had, wel een ridderorde over!

En zoozeer werd de bierbrouwer door deze heerlijke vooruitzichten meegesleept, dat zijn gemoed week werd als was.

Hij trok zijn dochter aan zijn borst, streelde haar over haar blonde haar en zeide half gekscherend, half ernstig:

„Moet ik je je zin dan maar geven?"

Het jonge meisje slaakte een kreet van vreugde, drukte haar vader een kus op iedere wang, danste het vertrek rond, terwijl zij in de handen klapte, en riep juichend:

„Wat heerlijk! Wat heerlijk! Ik ga dadelijk den brief schrijven, dan is hij van middag er nog! Ik heb immers wel altijd gezegd, dat mijn José een genie was! Dank u, papaatje, dank u duizend maal!”

Nogmaals stormde zij op haar vader toe, en vloog met zulk een onstuimigheid om zijn hals, dat hij bijna het evenwicht had verloren, om vervolgens naar haar kamer te snellen, en daar het briefje te gaan schrijven, dat haar geheele geluk inhield.

Maar zij keerde nogmaals terug naar het vertrek

van haar vader, om hem te verzoeken, een paar regels aan den jongen man te schrijven, waarin hij hem mededeelde, dat hij van meening veranderd was, en dat het hem een eer en een genoegen zou zijn, den man die zijn dochter het leven had gered, als schoonzoon te mogen begroeten.

Dit schrijven werd bij den brief van het jonge meisje ingesloten, en vervolgens met de pneumatische post verzonden, zoodat José Darragos het reeds anderhalf uur later in handen had.

---

Vraag uwen leverancier steeds  
de cigarettten **Dubec 3.**

## HOOFDSTUK VII.

**Een onverwacht besluit.**

Het was ongeveer zes uur in den avond, toen een paar auto's eenige intieme vrienden van den heer des huizes, mijnheer Jellybird, aanbrachten, die des avonds zouden blijven dineeren, en getuigen zouden zijn van de aankondiging der verloving van het jonge paar.

Zij werden in de weelderig gemeubelde ontvangsalon gelaten, waar hen de heer Jellybird in het volle besef van zijn waardigheid ontving.

Met een genadig glimlachje hoorde hij de loftuizingen aan over zijn doorzicht, want de vrienden bleken reeds de „Times” te hebben gelezen.

Alleen was het voor iedereen een raadsel, den vader inclus, hoe het beroemde blad aan het einde van het stukje die zonderlinge zinspeling had kunnen maken op een nauwere verbintenis tusschen Hannibald Jellybird en den jongen Portugeeschen schilder.

En Darragos zelf begreep er misschien nog het minst van!

Hij was omstreeks vijf uur in den namiddag verschenen en dadelijk had hij met den vader van zijn verloofde een ernstig gesprek gehad.

Maar een nog grootere verrassing wachtte den nieuwbakken schoonvader en zijnen gasten.

Men zou zich juist aan tafel begeven, toen het bezoek van den Portugeeschen gezant werd aangekondigd!

Hij was in gezelschap van zijn vrouw, een eerwaardige dame, met grijze krullen, en een zachten oogopslag.

Zij waren voor komen rijden in een zeer fraaie auto, die dadelijk weder was vertrokken.

Dat gaf dadelijk een groote consternatie!

Men begreep echter direct dat de gezant er op had gestaan, dadelijk persoonlijk den bierbrouwer geluk te wenschen, evenals zijn jeugdigen landgenoot.

Vuurrood van opwinding en trots, ging Jellybird den gezant tegemoet en bracht hem toen bij het pas verloofde paartje. De gezant, een rijzig man met een spierwitten baard en keurig onderhouden, glanzend wit haar, richtte in de Portugeesche taal eenige welwillende woorden tot zijn landgenoot, en zette toen het gesprek in het Engelsch voort, zooals de beleefdheid het eischte.

Na eenige minuten echter stond hij op, om weder afscheid te nemen.

Maar Jellybird zou zich liever in stukken hebben laten hakken, dan geen poging te doen, den gezant te dineeren te houden.

Dat zou een eer zijn, die nog lange jaren op hem zou afstralen en misschien den zoo vurig begeerden toegang tot de adellijke kringen zou verschaffen.

En vroeg hij dan ook:

„Ik hoop toch, Excellentie, dat gij zoo niet zult weggaan? Gij zult ons toch hoop ik de groote eer aandoen mede aan te zitten? Ik verzeker u, dat gij het niet zult beklagen, ik heb pas een Italiaanschen kok in dienst genomen, een man, die een ministersalaris verdient, al zeg ik het dan ook zelf, maar die dan ook zoo goed kookt als de kok van den koning in persoon!”

„Ik vrees, misbruik te maken, mijnheer Jellybird!” zeide de gezant glimlachend.

„Heelemaal niet, Excellentie!” riep Jellybird haastig uit. „Waar voor tien is daar is ook voor twaalf! Geneer u niet! Het zou mijn dochter zoo'n groot plezier doen!”

„Als Miss Jellybird mij dat bevestigt, dan ben ik gaarne van de partij!” zeide de gezant op gullen toon.

Tien minuten later zat men aan tafel.

Een gezelschap van twaalf personen was aan de met vorstelijke weelde gedekte tafel vereenigd.

De spijzen waren zoo goed als men slechts verlangen kon, de gezant bleek een zeer ernstig causeur te zijn, en „volstrekt niet trotsch,” zooals Jellybird achter den rug van zijn buurvrouw om zijn schoonzoon influisterde, de wijn was zeer oud en van voortreffelijke hoedanigheid, — en de heer Jellybird moest bekennen, dat hij een klein weinigje aangeschoten was, toen hij tegen het dessert plechtig de verloving aankondigde van zijn dochter Dolly met José Darragos.

De dames weenden stilletjes in haar zakdoeken, en de heeren keken ernstig voor zich uit, en daarmee was de plechtigheid geëindigd.

Na het diner begaven zich de heeren naar de rookzaal, en de dames trokken zich terug naar het boudoir van Dolly.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen een bediende de rookkamer binnentrad en het bezoek aankondigde van een verlaggever van de „Times”.

Jellybird keek verbaasd in den kring der heeren rond, aan wie hij juist verhaalde, hoe hij nog geen tien jaar geleden met vaten sleepte, en herhaalde toen langzaam:

„Iemand van de „Times”? Wat zou die nu van mij willen?”

„Misschien een paar bijzonderheden uit uw leven, voor de biographie van onzen jeugdigen schilder!” meende de gezant glimlachend.

„Daar zegt u zoo wat!” riep Jellybird uit.

Daarop wendde hij zich tot den bediende en vroeg:

„Waar heb je dien man gelaten?”

„In uwe werkkamer, mijnheer.”

„Zeg dat ik kom!”

De bediende vertrok en de bierbrouwer wendde zich tot zijn gasten met de vraag:

„Exuseeren mij, heeren, een oogenblik?”

„Wel natuurlijk! Ga uw gang! Blijf maar niet al te lang weg!” werd er geroepen.

Jellybird verliet de rookkamer, daalde de trap af en trad zijn werkkamer binnen, waar aanstonds een bejaard heer haastig van zijn stoel opstond.

Nog voor Jellybird iets had kunnen zeggen, begon de bezoeker:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Jellybird, dat ik u moet storen in een voor u zoo heugelijk oogenblik! Mijn naam is Bliss. Ik ben redactie secretaris van de „Times”, ik kom u namens mijn blad vragen,

of gij misschien in staat zou zijn, ons eenige nadere inlichtingen te verstrekken omtrent het bericht van mijnheer Darragos, dat op werkelijk raadselachtige wijze in ons blad is gekomen.”

Jellybird deed verbaasd een stap achteruit, en vroeg toen:

„Komt gij mij om bijzonderheden vragen? Gij denkt toch niet dat ik het bericht heb ingezonden?”

„Dat denk ik natuurlijk niet, mijnheer,” antwoordde Bliss bedaard, „hoeveel respect wij ook voor u hebben — wij zouden het stuk eenvoudig naast ons hebben neergelegd! De zaak is, dat niemand onzer weet, hoe het stuk bij mogelijkheid in ons blad is gekomen.”

„Wat is dat nu?” riep Jellybird luid. „Weet gij dat niet? De kunstverslaggever van uw blad, die hier bij mij geweest is, zal het toch wel geschreven hebben?”

„Dat heeft hij juist niet, mijnheer Jellybird!” antwoordde de man koeltjes. „Er is maar één mogelijkheid — het stuk moet op de zetterij in den vorm zijn gemoffeld, maar het is ons nog niet duidelijk, op welke wijze dat heeft kunnen plaatsgrijpen. De meesterknecht was ongesteld, en in zijn plaats deed een van de beste zettters het werk, maar deze man verklaart pertinent, dat hij het stuk niet in handen heeft gehad — ook heeft geen van de andere zettters het in handen gehad. Even voor het opmaken van den vorm keerde de zieke meesterknecht terug, omstreeks twaalf uur in den nacht, bij het wisselen van de ploegen.

„En wat zegt hij er van?” vroeg Jellybird ademloos, die begon te gevoelen dat hij leelijk voor den gek was gehouden.

„Dat is juist het leelijke van het geval, mijn waarde heer! Een paar uur nadat het blad van morgen uitkwam, dus nadat de meesterknecht van den nacht weder was afgelost door zijn collega van den dag, hebben wij iemand naar hem toegestuurd en die kreeg tot zijn groote verbazing te hooren, dat hij zijn bed volstrekt niet had verlaten op bevel van den dokter!”

„En komt gij nu hier, om mij nog iets te vragen?” brulde Jellybird. „Maar dan zijn het niet alleen suffers bij u, dan zijn het gekken! Want dan is het zelfs voor een buitenstaander zoo klaar als de dag, dat een bedrieger — de hemel weet wie — het uiterlijk van den zieken meesterknecht heeft aangenomen,

het bericht misschien zelf gezet heeft en het op het laatste oogenblik in den vorm heeft weten te smokkelen. Ik heb een neef, die zelf bij een groot blad is en ik weet hoe het er toegaat! De opmaker heeft zeker geen tijd gevonden den boel nog eens goed na te zien — en zoo is het bericht in de krant gekomen! Maar wie — wie heeft dit geleverd?"

Bliss haalde de schouders op en antwoordde:

„Wij doen al het mogelijke om er achter te komen, mijnheer, maar tot dusverre is het ons nog niet mogen gelukken! Het spijt mij natuurlijk meer dan ik u zeggen kan, dat deze betreuenswaardige mystificatie juist met ons blad heeft moeten plaats grijpen, vooral om de gevolgen die er voor u uit zullen voortvloeien, want wij begrijpen maar al te goed, dat gij de verloving van uw dochter met mijnheer Darragos bezwaarlijk meer ongedaan kunt maken, zonder u aan de bespotting van geheel Londen prijs te geven.”

De heer Jellybird gromde in zich zelf een paar vloeken uit den tijd, toen hij zelf nog met de biervaten sjouwde, en die aan kernachtigheid niets te wenschen over liet, want hij begreep maar al te goed, dat de redactiesecretaris gelijk had.

Bliss had reeds weder zijn hoed gegrepen, maakte een buiging voor den ander en zeide op meewarigen toon:

„Wij zullen voorloopig niet meer over deze, ook voor ons zoo hoogst onaangename zaak terugkomen, mijnheer! Het is voor beide partijen die er zoo jammerlijk zijn ingelopen, die door een geheimzinnigen Tijl Uilenspiegel voor het lapje zijn gehouden, verreweg het verstandigste, er het zwijgen aan toe doen! Mijnheer Jellybird, ik heb de eer!”

En met deze woorden verliet Bliss het vertrek, terwijl Jellybird op den schelknop drukte, om den huisknecht te waarschuwen, die den bezoeker moest uitlaten.

Hij wendde zich op zijn beurt naar de deur, toen deze geopend werd, en de Portugeesche gezant binnentrad.

„Gij, Excellentie?" vroeg Jellybird verrast. „Gij hebt toch niets gehoord . . . wat hier zoeven gezegd is? Wij spraken nog al luid!”

„Ik heb het integendeel woord voor woord gehoord, mijn waarde vriend Jellybird, maar laat u dat vooral niet verontrusten, want ik heb alle redenen, er op mijn beurt zoo weinig mogelijk over te spreken!”

„Gij, Excellentie?" vroeg Jellybird hoogst verbaasd.

„Ik! En het zal u aanstonds duidelijk worden, waarom. De man, die de taak overnam van den zieken meesterknecht . . . was ik!”

Zonder een woord te spreken liet Jellybird zich achterover op een stoel voor de schrijftafel neervallen en keek den gezant aan, alsof hij een spookverschijnsel zag.

Toen kwam het eindelijk stamelend over zijn lippen:

„Gij maakt zeker een grapje, Excellentie? Ik heb natuurlijk niet goed verstaan.”

„Gij hebt integendeel zeer goed verstaan, mijn waarde heer. Gij behoeft mij ook voortaan niet meer met den titel van Excellentie aan te spreken, ik ben John Raffles . . .”

Jellybird werd zeer bleek, wilde opstaan, en tastte met de hand naar den schelknop, die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd.

De Gentleman-Inbreker keek er glimlachend naar en zeide toen op vriendelijken toon:

„Doe geen moeite, mijn waarde heer, ik heb den draad zoeven doorgesneden.”

„Dan zal ik schreeuwen, dan zal ik mijn gasten te hulp roepen.”

„Ook dat zou u weinig baten. Uw gasten slapen op het oogenblik. Ik ben zoo vrij geweest, hen een Portugeesche sigaret van mijn vinding te laten rooken en vervolgens zijn zij in een gerusten slaap gevallen. Duidt gij het mij ten kwade, dat ik van die gelegenheid gebruik heb gemaakt, den inhoud van uw zakken te inspecteeren? Laat ik u zeggen, dat mij de opbrengst niet mee viel. Ongeveer drie duizend pond, alles bij inbegrepen. Maar ik denk mij hier schadeloos te stellen en mijn lieve vrouw zal op haar beurt wel met een goeden buit aan juweelen en diamanten terugkeeren uit het boudoir van uw bevallige dochter. Laat ik hier aan toevoegen, dat ik mijnheer Darragos heb gespaard, hij is mij bijzonder sympathiek en ik hoop, dat het hem goed zal gaan in de wereld. Wat het stukje in de „Times” betreft, ik geef u mijn woord van eer, dat het reeds over een jaar letter voor letter bevestigd zal worden. Ik gebruikte deze kleine truc slechts om u tot een weinig haast aan te sporen. Want ook uw dochter mag ik heel graag lijden.”

Jellybird had als het ware versuft toegeluisterd en vroeg nu toonloos:



„Wat wilt gij van mij?”

„Wat een vraag, waarde heer,” riep Raffles spottend uit. „Wat zou ik van een man als gij zijt, die met millioenen om zich heen kan werpen, anders willen dan geld? Daar staat uw brandkast, een zeer fraai en modern meubel, dat ik niet gaarne zou willen bekrassen. In den linkerzak van uw pantalon zit uw sleutelbos, dat weet ik zoo goed, omdat ik er speciaal op gelet heb, toen gij in de rookkamer uw sigarenkastje opendeed. Gij hebt dus niet anders te doen, dan even de deur voor mij te openen.”

„En — — — als ik weiger?” vroeg Jellybird op doffen toon.

„Gij zult wel verstandiger zijn,” hernam Raffles koeltjes. „Gij zult niet weigeren. Ik gebruik nimmer graag geweld, tenzij men er mij bepaald toe dwingt. En ik zou er toe moeten overgaan, wanneer gij...”

Hij kon niet uitspreken, want Jellybird, vertrouwend op zijn groote kracht, was plotseling opgevlogen en had zich op den Gentleman-Inbreker geworpen, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Raffles bukte bliksemsnel, zoodat de zware vuist van den bierbrouwer over zijn hoofd heen ging en trof op zijn beurt den ander met de linkervuist met zooveel kracht tegen de kaak, dat hij zonder geluid te geven op het dikke tapijt neer gleed.

In een oogwenk had Raffles den sleutelbos uit zijn linkerzak genomen en de deur van de brandkast geopend....

Toen de rampzalige Jellybird weder tot zichzelf kwam en met verwilderde oogen om zich heen keek, schouwde hij slechts in een brandkast, waarvan de ledige planken hem spottend schenen aan te grijzen.

---

**De volgende aflevering (No. 376) bevat:**

## **De Moord in Short Gardens.**

